Abdullah ibn Muhammed

Ši'itski Tekfir-ši'itsko proglašavanje muslimana nevjernicima

---

Prijevod: Prof. Sejfullah Bajramović

Recenzenti: Šejh Abdulaziz er-Radžihi
Abdulaziz et-Tarifi

DTP: Fatima Bajramović

Dizajn: Foto-start

Tiraž: 30 000

Za informacije i komentare:
el_usul2010@hotmail.com

Abdullah ibn Muhammed

Š I' I T S K I   T E K F I R

ši'itsko proglašavanje muslimana nevjernicima

Prijevod: *prof. Sejfullah Bajramović*

Sarajevo, 1430./2009.

الشيعة الاثنا عشرية
وتكفيرهم لعموم المسلمين

تاليف

عبدالله بن محمد

غفر الله له ولوالديه وللمسلمين أجمعين

U v o d

Zahvala pripada Gospodaru svih svjetova, neka su salavat i selam na Poslanog, kao milost svim svjetovima, našeg vjerovjesnika Muhammeda, Allah ga blagoslovio i mir mu dao, kao i njegovoj porodici i svim ashabima.

Na početku... musliman treba znati da je vjerovanje pripadnika Kible, bez obzira na njihovu različitost, objedinjeno svjedočenjem: Nema drugom boga osim Allaha i Muhammed je Allahov poslanik, što je uslov za primljenost djela kod Allaha i ulazak čovjeka pod okrilje islama.

Šiije dvanaestoimamije se suprotstavljaju ovom principu. Oni govore da je Allah uzeo čvrsto obećanje od ljudi, vjerovjesnika i poslanika da će Mu potvrđivati Njegovu jednoću, Muhammedu vjerovjesništvo, a Alijju vilajet (vladavinu). U navodnom hadisi-kudsijji stoji: "Uzvišeni Allah je rekao: "Neću primiti djelo nijednog čovjeka osim sa priznanjem njegovog vilajeta i vjerovjesništvom Ahmeda, Moga poslanika. Tako Mi Moje snage, zaklinjem se, i tako Mi Moje Uzvišenosti kunem se, da ću svakog čovjeka koji prihvati Alijja udaljiti od vatre i uvesti ga u Džennet. Neće ga zamrziti jedan od Mojih robova i odstupiti od vilajeta njemu, a da ga Ja neću zamrziti i uvesti ga u vatru, a ružno li je ona utočište!"[1]

Jako se čudim ljudima koji otpužuju sunnije, općenito, a poziv imama i obnovitelja Muhammeda b. Abdulvehhaba, Allah mu se smilovao, posebno, da je to poziv koji je nastao na proglašavanju muslimana nevjernicima, dok u isto vrijeme nalazimo da norme vjerovanja kod dvanaestoimamija, te njihove stare i savremene knjige svjedoče protiv njih da nevjernikom proglašavaju svakoga

[1] Knjiga, *Bešaretu-l-mustafa li ši'atih-murteda*, str. 61.

ko im se suprotstavi ili negira imamet jednog od njihovih dvanaest nepogrješivih imama. Vidjet ćeš mnogobrojne citate u kojima proglašavaju nevjernicima sve skupine muslimana, pa čak i one skupine koje ulaze pod pojam ši'izma, kao što su nusajrije, ismailije, zejdije - ni oni nisu sačuvani od dvanaestoimamijskog proglašavanja nevjernicima.

Nije se tome ni čuditi, jer kažu: "Ni o čemu proglas nije dat kao što je dat o vilajetu." Vilajet kod ši'ija je kamen temeljac i osnovni uslov za primljenost djela.

Navodi se u knjizi "Usulu-l-Kafi" od Kulejnija[1] od Ebu Džafera da je rekao: "Vrhunac, ključ, vrata ove vjere i zadovoljstvo Milostivog sadržani su u pokornosti imamu poslije njegove spoznaje." Primjena ovoga neće biti korisna osim sa vilajetom koji je uslov za primljenost djela. Čak kažu o Es-Sadiku, kao što se navodi u "Usulu-l-Kafiju" od El-Kulejnija[2] da je rekao: "Tri su temelja islama: namaz, zekat i vilajet. Nijedan od njih nije važeći ukoliko nedostaje jedan od njih."

Šiije imamije su uvjereni da su muslimanu, ma koliko truda svojim tijelom uloži u ibadetu i pokornosti, a nije vjerovao u vilajet Ehlul-bejtu, sva njegova djela beskorisna poput beskorisne pjene.

Zato je El-Medžlisi u svojoj knjizi "Biharu-l-envar" stavio poglavlje sa nazivom: 'Neće biti primljena djela osim sa vilajetom'[3], tj. vilajetom Alijju i davanjem prednosti njemu nad Ebu Bekrom i Omerom, te odricanjem od njih dvojice. El-Medžlisi u istoj knjizi također kaže: "Navode se neosporive predaje u kojima se kaže da nijedno djelo neće biti primljeno, osim sa vilajetom."[4]

---

[1] 1/185.

[2] 2/18.

[3] 27/166.

[4] 8/369.

U ovoj brošuri koju sam napisao potvrđujem argumentovano jednu od činjenica koja je vezana za dvanaestoimamije koju nastoje sakriti, a ona glasi: “ONI PROGLAŠAVAJU NEVJERNICIMA SVAKOGA KO NIJE ŠIIJA DVANAESTOIMAMIJA**.**”

Mi zasigurno znamo da rafidije (ši’ije) ne proklamiraju ovo vjerovanje pred muslimanima zbog svog principa pretvaranja (tukja, tekijja), jer njihova vjera je ezoterična. Tako nam prikazuju ljubav, a kriju protiv nas mržnju i netrpeljivost. Mi ne proglašavamo nikoga od pripadnika ove Kible nevjernikom, osim ukoliko počini nešto što se kosi sa osnovama islama, te se nad njim uspostavi argument, a potom ustraje u svom djelu.

Sa Allahovom dozvolom ću spomenuti te izvore i imena onih koji su navodili ove citate. I pored ovih jasnih tekstova u kojima proglašavaju nevjernicima sve islamske skupine, oni i dalje u javnosti manifestiraju jedinstvo sa preostalim islamskim frakcijama, te sazivaju konferencije i simpozije približavanja u muslimanskim prijestonicama kako bi ih držali pod utjecajem svoga opijuma, a ujedno su uvjereni da onaj ko suprotno ispovijeda njihovom vjerovanju njegovo djelo je odbačeno i na Budućem svijetu će biti od propalih! Allahu se utječemo od toga!

Molimo Allaha da pomogne svoju vjeru, da podigne Svoju riječ, da ujedini zajedničku riječ muslimana i da udalji licemjere i petokolonaše, te da njihove spletke vrati na same urotnike protiv islama.

Neka Allah blagoslovi i dadne mir našem vjerovjesniku Muhammedu, njegovoj porodici i svim ashabima.

Napisao: *Abdullah b. Muhammed,*

Allah mu oprostio, kao i njegovim roditeljima, šejhovima i ostalim muslimanima.

METODE TEKFIRA KOD EHLU SUNNETA

Metode tekfira kod Ehlu Sunneta su jasno i precizno određene. Te metode imaju svoje uvjete, i neophodno je da se ti uvjeti ispune i smetnje otklone pa tek onda da se određena osoba proglasi nevjernikom. Desi se, da čovjek procijeni da je neko djelo kufr ali se dotičnoj osobi neće presuditi da je nevjernik. Zbog mogućnosti da je to djelo uradio iz neznanja, pogrešnog tumačenja određenog pitanja ili pod prisilom. Zbog toga, izricanje tekfira nad pojedincem podpada pod šerijatsko pravno pitanje. Što znači da se počinioc kufra treba detaljno ispitati od strane kadije, učenjaka ili mudžtehida kako bi se svi uslovi decidno ispunili a otklonile smetnje, i uspostavio nad njime šerijatski argument, pa tek onda da se proglasi nevjernikom.

Zato što je tekfir šerijatski propis koji za sobom povlači kaznu, a kaznu nad pojedincem nemoguće je sprovesti na osnovu pretpostavki, čak, neophodno je da se ostvari potpuno uvjerenje koje ne smije potisnuti ni najmanji vid sumnje. Kakva god da se sumnja ispriječi kod kadije, učenjaka ili mudžtehida, ona apsolutno postaje prepreka da se čovjek proglasi nevjernikom kao što se šerijatska kazna ne sprovodi nad muslimanom bez adekvatnih i validnih dokaza. Ako je čovjek dužan da se sustegne od toga da muslimana osudi za blud, fisk ili krađu samo zbog toga što u potpunosti nije siguran u to, pa, kako se smije usuditi da ga na osnovu pretpostavki proglasi nevjernikom?! Zato, osoba koja s potpunim uvjerenjem primi islam ne smije se proglasiti nevjernikom osim ako ga napusti sa istim.

Šejh, Abdullah ibn Džibrin, neka je Allah njime zadovoljan, komentarišući riječi šejhul-Islama ibn Tejmijje, spomenute u djelu "Vasitijska akida", kaže: "Počinioc velikog grijeha ne izlazi iz islama niti se smije proglasiti nevjernikom, ali se prema njemu ne treba ophoditi s dozom ljubaznosti kao što se musliman inače ophodi prema drugom muslimanu. Njegova čast i krv ne bivaju dozvoljeni kao što je slučaj sa nevjernikom. Takva osoba na ovome svijetu tretira se grješnikom, dok na budućem svijetu, on biva prepušten Allahovoj volji, ako hoće oprostiće mu i u Džennet ga uvesti, ili ako hoće kaznit će ga i u vatru uvesti, i u njoj će biti zadržan shodno težini grijeha kojeg je počinio, a potom će ga Allah izvesti iz nje. Ovo je na osnovu mutevatir predaja koje se prenose od Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, a u kojima se bilježi da ni jedan muvehhid, niti iskreni sljedbenik riječi "La ilahe illallah" neće ostati vječno u vatri, i da će iz nje izaći svako ko iskreno posvjedoči da nema drugog istinskog božanstva osim Allaha, i srce u kojem je bilo koliko i trun imana. Isto tako, i predaje koje govore o Poslanikovom sallallahu alejhi ve sellem šefa'atu, i predaje u kojima se spominje za osobu koja umre a nije Allahu ništa pridruživala (širk), a i druge predaje koje govore o istoj temi.[1]

Ibn Tejmijje, Allah neka je Allah njime zadovoljan, u poznatom djelu "Minhadžus-sunne en-Nebevijje" (6-421), kaže: "Šiije rafidijje smatraju da se oni striktno pridržavaju sljedećeg ajeta: *Neka vjernici ne uzimaju za prijatelje nevjernike kad ima vjernika; a onoga ko to čini-Allah neće štititi. To učinite jedino da bi ste se od njih sačuvali. Allah vas podsjeća na sebe i Allahu se sve vraća!*[2]

Oni smatraju da su jedino oni vjernici a sve ostale sljedbenike Kible proglašavaju nevjernicima. Međutim, u vezi spomenutog, među njima postoje dva mišljenja. Našao sam da

---

[1] *Et-Ta'liqatul-Zekijje alal-Aqidetil-Vasitijje*, 2-186, 187.

[2] Ali Imran, 28.

dobra većina njihovih imama u svojim knjigama i fetvama koje su izdali drže do stava da su svi ostali sljedbenici Kible kjafiri, murtedi (otpadnici), te pokrajine u kojima žive da su to pokrajine riddeta (odmetništva).

Šejh Muhammed b. Salih Usejmin, neka je Allah njime zadovoljan, rekao je: “Prije izricanja ili donošenja propisa tekfira nad određenom osobom, obavezno je obratiti pažnju na dvoje:

Prvo: Spomenuti dokaze iz Kur’ana i Sunneta da je to djelo kufr, kako se ne bi iznijela laž na Allaha.

Drugo: Da se osuda tekfira u potpunosti odnosi na dotičnu osobu, tako da se ostvare svi potrebni uslovi i nestane svih prepreka.

Od najvažnijih uslova je taj da čovjek zna da njegov prijestup u sebi sadrži kufr, shodno riječima Uzvišenog: “Onoga koji se suprotstavi Poslaniku, a poznat mu je pravi put, i koji pođe putem koji nije put vjernika, pustićemo da čini što hoće i bacićemo ga u Džehennem,- a užasno je ono boravište.”[1]

Dakle, kazna ulaskom u vatru uvjetovana je suprotstavljanjem Poslaniku sallallahu alejhi ve sellem, nakon što mu je bio jasan i poznat pravi put.

Od zapreka je i ta da osoba počini djelo kufra pod prisilom, shodno riječima Uzvišenog: *Onoga koji zaniječe Allaha, nakon što je u Njega vjerovao, - osim ako bude na to primoran, a srce mu ostane čvrsto u vjeri, - čeka Allahova kazna. One kojima se nevjerstvo bude mililo stići će srdžba Allahova i njih čeka patnja velika.*[2]

---

[1] En-Nisa’, 115.

[2] En-Nahl, 106.

Od zapreka je i ta, kada čovjeku postanu nejasne namjere i pomute se misli tako da iz silne radosti, ili tuge ili žalosti ili straha, i tome slično, ne zna šta govori. Shodno riječima Uzvišenog: *Nije grijeh ako u tome pogriješite, grijeh je ako to namjerno učinite: a Allah prašta i samilostan je.*[1]

U Muslimovom *Sahihu* bilježi se predaja, od Enesa b. Malika, r.a. da je Allahov Poslanik sallallahu alejhi ve sellem rekao: "Allah se više obraduje tevbi Svoga roba, koji se pokaje, nego što bi to učinio neko od vas kada bi putovao na devi kroz pustinju i ona mu pobjegne, a na njoj mu sva hrana i voda, pa je dugo tražio i, izgubivši svaku nadu da će je pronaći, legao u hlad jednog drveta da se odmori, i u takvom stanju očaja, odjedanput, ugledao svoju devu u neposrednoj blizini njegovoj kako mirno stoji, te odmah skočio i uhvatio je za povodac i, od silne radosti, uzviknuo: 'Bože moj, Ti si moj rob, a ja sam tvoj gospodar!', pogrešno se izrazivši od silne radosti."

Također, od zapreka je i ta da osoba pogrešno protumači određeno pitanje misleći da je na istini, a u biti je time počinio kufr. Takva osoba se neće proglasiti nevjernikom jer nije namjerno želio da počini prijestup i grijeh. Na takvu osobu se odnose riječi Uzvišenog: *Nije grijeh ako u tome pogriješite, grijeh je ako to namjerno učinite: a Allah prašta i samilostan je.*[2] Zbog toga što je to bio krajni ishod njegovog truda, a to nam potvrđuju i riječi Uzvišenog: *Allah nikoga ne opterećuje preko mogućnosti njegovih.*[3]

Isto tako, Allah mu se smilovao, upitan je da li ima opravdanja ako čovjek iz neznanja pogriješi u osnovnom temelju vjerovanja - tevhidu. Pa je odgovorio: "Opravdanje neznanjem, postoji u svemu onom što predstavlja čovjekov

---

[1] El-Ahzab, 5.

[2] El-Ahzab, 5.

[3] El-Bekara, 286.

ibadet Allahu Uzvišenom, zbog toga što Uzvišeni Allah kaže: *Mi objavljujemo tebi kao što smo objavljivali Nuhu i vjerovjesnicima poslije njega.*[1]

Uzvišeni kaže: *O poslanicima koji su radosne vijesti i opomene donosili, da ljudi poslije poslanika ne bi nikakva opravdanja pred Allahom imali.*[2]

I Njegove riječi: *A Mi nijedan narod nismo kaznili dok poslanika nismo poslali.*[3]

I Njegove riječi: *Allah neće nazvati zalutalim narod koji je na pravi put uputio prije nego što učine ono što im je On zabranio.*[4]

I predaja u kojoj stoji da je Allahov Poslanik sallallahu alejhi ve sellem rekao: “Tako mi Onoga u čijoj je ruci duša Muhammedova, ko bude čuo za mene, od pripadnika ovog Ummeta, židova ili kršćana, i umre, a ne povjeruje u ono s čim sam poslan, biće stanovnik vatre.”[5]

Mnogo je tekstova koji govore u prilog ovome. Prema tome čovjekovo neznanje u mnogome umanjuje njegovu krivicu u većini ovosvjetskih stvari.

---

[1] En-Nisa’, 163.

[2] En-Nisa’, 165.

[3] El-Isra’, 15.

[4] Et-Tevba, 115.

[5] Muslim.

KOMPARACIJA IZMEĐU HARIDŽIJA I ŠI'IJA

Doktor Nasir el-Akl, molim Allaha da ga sačuva, je, u svojoj knjizi "Haridžije, prva frakcija u historiji islama", napravio komparaciju između haridžija i rafidija (ši'ija). Mi ćemo je prenijeti u cijelosti zbog kvaliteta nje same i zbog toga što ona pogađa u samu srž onoga o čemu govorimo u ovoj knjizi.

Evo kako to on kaže:

"Haridžije i ši'ije, kao što sam prethodno spomenuo, nastali su u isto vrijeme i njihov nastanak je prozrokovala ista stvar, iako se mnogi njihovi osnovni postulati i sami ciljevi bitno razlikuju. Zbog toga se ove dvije sekte (frakcije) međusobno slažu u nekim stvarima dok se u isto vrijeme suštinski razlikuju u nekim drugim.

Haridžije i ši'ije se slažu u sljedećim stvarima:

1. Pretjerivanje

Složili su se u osnovi pretjerivanja (*el-guluvv*), mada se međusobno razlikuju po pitanju njegovih oblika i načina. Haridžijsko pretjerivanje se manifestuje u ekstremnom shvatanju i poimanju Vjere kao i primjeni vjerskih propisa i zakona, odricanju od neistomišljenika i žestokom odnosu prema njima, i svim onim što iz toga proističe kao što je proglašavanje njih nevjernicima i oružana borba protiv njih.

Šiijsko pretjerivanje se manifestuje u pretjeranom veličanju određenih osoba, kao što to čine sa Alijem, r.a., i nekim potomcima Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i drugima.

2. Neznanje, neuračunljivost i kratkovidost

I haridžije i ši'ije se, u principu, odlikuju manjom dozom razboritosti, neznanjem i kratkovidošću. Najbolji dokaz neznanja i neukosti haridžija jeste njihov stav po pitanju ashaba, njihovo ustajanje protiv svoga vođe i svoje zajednice. I najbolji dokaz neukosti i neznanja ši'ija jeste njihovo pretjerivanje u uzdizanju Alija, r.a., iako se on ogradio od njihovog takvog odnosa i kaznio je neke od njih zbog toga.

3. Nizak nivo šerijatskog znanja i nedostatak temeljitog razumijevanja (fikha) Vjere

Osobina koja preovladava kod haridžija jeste zavaravanje s vrlo malom količinom znanja koje imaju. Njima nije svojstveno temeljito i uporno sticanje znanja niti postizanje nekih velikih rezultata na tom polju.

Šiije ne traže znanje kod onih koji ga stvarno posjeduju i koji su ga dostojni, i ne uzimaju ga od imama Ehli Sunneta. Većina njihovih izvora oslanja se na lažljivce i one koji su izmišljali predanja i hadise. Objema frakcijama je svojstveno to da ne mare mnogo za Hadisom niti Sunnetom osim u slučajevima kada se oni podudaraju sa njihovim prohtjevima i stavovima.

4. Odbacivanje Sunneta po strani i ustajanje protiv muslimana i njihovih imama i vođa

Haridžije su odstupili od džemata (zajednice) muslimana, kako svojim uvjerenjima i akidom tako i svojim djelima i postupcima. Oni su ustali oružjem protiv muslimana i njihovih imama i vođa.

I ši'ije su, isto tako, odstupili od muslimanske zajednice i vjerovanjem i djelima svojim. I oni također smatraju da se protiv svojih neistomišljenika treba boriti oružjem, ali je ta njihova borba uslovljena pojavljivanjem njihovog Mehdija za

kojega vjeruju da će ih povesti. Zbog toga su oni uvijek bili aktivni vinovnici mnogih smutnji i nereda koje su bile od velike štete za muslimane kroz historiju.

5. Ne postupanje po hadisu i predanjima koja se prenose od Selefa (prethodnika)

Obje frakcije, i haridžije i ši'ije, ne oslanjaju se na vjerodostojne hadise niti ono što je vjerodostojno preneseno od Sunneta, osim u situacijama kada vide da takvi hadisi podržavaju njihove stavove i hirove. Oni pri tome odbacuju predanja koja se prenose od Selefa.

6. Krivo vjerovanje po pitanju ashaba, r.a.

Haridžije neke od ashaba, kao što su Alij, Osman, Muavija, Ebu Musa el-Eš'arij, Amr ibn As, r.a., kao i one koji su učestvovali u Bici oko deve, kao i u Bici na Siffinu ili većinu njih, smatraju i proglašavaju nevjernicima. Psuju i vrijeđaju pojedince od Selefa i ismijavaju ih.

Šiije smatraju većinu ashaba nevjernicima i samo mali broj njih izdvajaju kao one koji nisu nevjernici. Oni psuju sve učenjake Selefa i imame ove Vjere, a da i ne spominjemo njihov odnos prema Ehli Sunnetu.

7. Proglašavanje nevjernikom onih muslimana koji se sa njima ne slažu

I haridžije i ši'ije smatraju nevjernicima sve muslimane koji se sa njima ne slažu, mada se kod jednih i drugih razlikuju osnovna i temeljna načela po kojima ih oni proglašavanja nevjernicima.

Haridžije su neke ashabe proglasili nevjernicima zbog sudstva. Bilo da su po njemu postupili ili da su ga odobrili. Kao što smatraju nevjernikom i svakog muslimana koji počini bilo

koji veliki grijeh. Oni nevjernikom smatraju i svakoga onoga koji se sa njima u nečemu raziđe i ne pridruži se njihovim redovima, iako među njima prave razliku u stepenu nevjerstva. (Neke smatraju nevjernicima koji su počinili nevjerstvo pripisujući Allahu nekoga ravnim i dostojnim, a neke nevjernicima koji su počinili nevjerstvo iz nezahvalnosti na Allahovim blagodatima).

Rafidije (ši'ije) kao što smatraju sve ashabe nevjernicima i otpadnicima od islama, (osim malog broja njih, tj. samo sedmorice po nekima), oni također nevjernicima smatraju i sve muslimane i njihove imame.

8. Ove dvije frakcije međusobno se razilaze po pitanju mnogih stvari, od kojih su i sljedeće:

Šiije pretjeruju veličajući neke potomke Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i pripisujući im svetost, dok ih prve generacije haridžija mrze i prema njima se neprijateljski odnose, te su zbog toga prozvani nasibe (nevasib) tj. oni koji mrze porodicu i potomke Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem.

Šiije se, u svojim predanjima i preuzimanju temeljnih izvora vjere, mnogo koriste lažima i potvorama, te tako mnogo lažu i na svoje sagovornike (oponente) i na same sebe, dok haridžije apsolutno ne koriste laž u vjeri niti u svojim predanjima niti lažu na svoje sagovornike, jer oni laž smatraju velikim grijehom koji neminovno vodi u nevjerstvo. Međutim, njihovo neznanje ih je dovelo do toga da slijede svoje prohtjeve i nahođenja.

Haridžije javno obznanjuju svoja uvjerenja i ono što govore i pišu kao i stavove koje zastupaju, dok ši'ije svoja uvjerenja kriju i prema drugima se ophode licemjerno i u skladu sa svojim pravilom koje nazivaju "et-tekijje" tj. skrivanje svoga

stvarnoga uvjerenja i vjerovanja. Šiije se tako odnose i prema muslimanima u situaciji kada nemaju svoju državu i kada nije njihova vlast.

Haridžije, u najvećem broju slučajeva, sebi stavljaju u obavezu da se oružano bore protiv svih onih koji se sa njima ne slažu, dok se ši'ije, uglavnom, oružano ne bore protiv svojih neistomišljenika osim predvođeni nekim svojim imamom za koje vjeruju da su bezgriješni. Oni tim svojim imamima pripisuju neke stvari koje nije dozvoljeno pripisivati nikome osim Allahu, dž.š. Pripisuju im poznavanje skrivenog i tajnog (el-gajb). Govore za njih da oni vladaju kosmosom, da kontroliraju djela Allahovih robova i vladaju njihovim srcima, da i oni pored Allaha, dž.š., propisiju Šerijat i propise vjere i zakona. Ali, iako se ne bore oružano, oni ipak učestvuju u svakom neredu koji muslimanima prouzrokuje raznorazne nedaće.

Najveći broj haridžija je potekao od beduina i onih koji su po svojoj prirodi bili grubi, bezosjećajni i surovi. A najveći broj ši'ija potiče od nearapskih plemena, od ološi, primitivaca i prostaka.

Osnovna karakteristika prirode ši'ija je prevara, pronevjera, podmuklost i skriveno lukavstvo prema svojim oponentima (Sunnijama), dok se haridžije prema svojim neistomišljenicima ne odnose tako, već otvoreno i transparentno. Oni otvoreno ističu svoje odricanje od svih onih koji se sa njima ne slažu, i to manifestuju na vrlo grub i surov način, nasiljem i terorom.

Haridžije je nemoguće voditi i predvoditi jer se oni nikome ne pokoravaju niti ikoga slušaju. Za razliko od njih, ši'ije su slijepo pokornii svojim vođama. Oni slijede svakog ko poviče i svakoga ko počne veličati njihova obilježja i ono po čemu se raspoznaju, ili ko kaže da voli porodicu i potomke Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i ko potvrdi njihovu svetost te se stavi na njihovu stranu i priđe im u pomoć. Takav

može biti i heretik ili teški griješnik. Zbog toga se u njihovim redovima pojavljuje veliki broj varalica, prevaranata i onih koji tvrde da su vjerovjesnici, kao i onih koji se odaju grijehu i razvratu.

Haridžije se prihvataju samo pojavnog i vanjskog značenja tekstova bez dubljeg upuštanja u proučavanje i temeljitije razumijevanje njihovog pravog značenja. Kod njih nema nikakvog uticaja pravo značenje tih tekstova koje se iz njih razumije. Oni ne prihvataju niti priznaju ikakva pravila argumentacije tekstovima, niti pokušavaju objediniti sve dokaze po određenom pitanju. Ne osvrću se ni na to kako učenjaci poimaju i razumiju tekstove i dokaze. Zbog svega toga, oni se najčešće oslanjaju na tekstove koji sadrže prijetnje i govore o strahotama, a zapostavljaju tekstove koji sadrže obećanja i govore o nadi.

Šiije postpupaju upravo suprotno haridžijama. Oni tekstove tumače na svoju ruku i ne pridaju im njihova prava značenja. Ne prihvataju stvarno jezičko i šerijatsko (terminološko) značenje tekstova. Komentarišu tekstove i tumače ih shodno svojim potrebama i prohtjevima. To čine po svome batinijskom (tajanstvenom, ezoteričnom) i simboličkom sistemu i programu. Oni slijepo slijede svoje vođe pri tome ne vodeći računa ni o čemu drugome niti koristeći svoj razum niti logiku, tvrdeći za njih da su nepogrešivi.

Među haridžijama nema heretika niti se oni prema bilo kome licemjerno odnose. Za razliku od njih, među ši'ijama postoji mnogo heretika i licemjera. Zbog toga je među njima nastao veiliki broj batinijskih (tajanstvenih, ezoteričnih) i bezbožničkih podfrakcija i sekti. Među njima se pojavljivao veliki broj onih koji su tvrdili da su vjerovjesnici ili da su mehdije. Onaj koji pomno istraži historiju naći će da je većina pokvarenih i nastranih ljudi pripadalo rafidijama i ši'ijama.

Izvori iz kojih haridžije crpe vjeru su mnogo zdraviji nego izvori iz kojih to čine rafidije. Haridžije slijede Kur'an shodno svome razumijevanju i shvatanju, iako je to najčešće pogrešno i neispravno shvatanje. Za razliku od njih, rafidije svoju vjeru uzimaju od njihovih imama za koje vjeruju da su nepogrešivi i bezgriješni. Pri tome laži i potvore iznose na račun imama i učenjaka Ehli Sunneta, pa čak i na Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Oni vjeruju svojim lažima i lažima koje iznose njihovi predvodnici.

Rafidijski usulu (temeljna načela) počivaju na novotarijama i izmišljotinama, na širku (djelima koja izvode iz vjere zbog pripisivanja Allahu nekoga drugoga dostojnim i ravnim), kako u akidi (vjerovanju) tako i u ibadetima (obredoslovlju) i u mnogim fikhskim propisima. Kod haridžija su vrlo rijetko prisutne novotarije koje izvode iz vjere, novotarije u ibadetima, privrženost kaburima i sufizam.

U principu, rafidije su kroz historiju bili mnogo štetniji, podmukliji i opasniji po islam i muslimane nego haridžije. Mnogo su više ispoljavali neprijateljstva prema Allahu, dž.š., Njegovoj vjeri, prema Sunnetu Njegovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i vjernicima. To zbog toga što su oni u osnovi i haridžije po pitanju odstupanja od ummeta i djelovanja u skladu sa tim, kao i proglašavanja muslimana nevjernicima, a na to sve dodali su još i one zablude kojima se samo oni odlikuju, kao što su imamet, nepogrešivost njihovih imama, tekijje (princip skrivanja svoje prave vjere i uvjerenja), refd (odstupanje od puta ummeta) i nifak (licemjerstvo).

I Šejhul-islam Ibn Tejmijje, r.a., je također komparirao ši'ije (rafidije) i haridžije na mnogim mjestima u svojim djelima. Smatram jako potrebnim i podesnim, ovom prilikom, spomenuti neka od tih poređenja. Pa evo kako to on kaže:

"Džehmije i rafidije su u mnogo goroj situaciji nego haridžije. Haridžije su se borili protiv muslimana a tvrdili su da se bore protiv nevjernika, a ovi su pomagali nevjernicima u

borbi protiv muslimana a istovremeno su bili ponizni pred nevjernicima. Oni su tako pomagali nevjernicima osjećajući se poniznim prema njima, a neprijateljski su se odnosili prema vjernicima osjećajući se snažnim i moćnim u borbi protiv njih. Tako nešto nalazimo samo kod karamita, rafidija, džehmija i onih koji su vjerovali da se Allah utjelovio u svim svojim stvorenjima (Euzu billahi). Onaj ko se posveti istraživanju toga vidjeće čudesa i pouke. Oni liče na one za koje je Allah, dž.š., rekao u Kur'anu: *Zar ne vidiš one kojima je dat jedan dio Knjige kako u kumire i šejtana vjeruju, a neznabošcima govore: 'Oni su na ispravnijem putu od vjernika.'*[1] [2]

Šejhul-islam nastavlja: "A rafidije, ako nisu još gori od haridžija o kojima smo govorili, sigurno nisu ništa bolji od njih. Haridžije su nevjernicima smatrali samo Osmana i Alija, r.a., i one koji su pristali uz njih, ne smatrajući nevjernicima i druge koji nisu htjeli učestvovati u borbi ili one koji su prije toga umrli. Dok rafidje nevjernicima smatraju Ebu Bekra, Omera, Osmana, sve Muhadžire i Ensarije i one koji su ih u dobru sljedili, Allah bio zadovoljan sa njima i oni sa Njim. Rafidije nevjernicima smatraju većinu Ummeta Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, kako onih iz prethodnih generacija tako i kasnijih. Oni nevjernikom smatraju i svakoga onoga ko vjeruje da su Ebu Bekr, Omer, Muhadžiri i Ensarije, r.a., bili pravedni, i ko je zadovoljan sa njima kao što je i Allah, dž.š., zadovoljan sa njima, ili za njih oprost zamoli od Allaha, dž.š., kao što to Allah i naređuje da se za njih čini. Iz tog razloga oni nevjernicima smatraju najeminentnije učenjake ovoga Ummeta, kao što su bili: Seid ibn El-Musejjib, Ebu Muslim el-Havlanij, Uvejs el-Karenij, Ata ibn Ebi Rebbah, Ibrahim en-Nehaij, i kao što su bili: Malik, El-Evzaij, Ebu Hanife, Hammad ibn Zejd, Hammad ibn Seleme, Sevrij, Šafi'ij, Ahmed

[1] En-Nisa', 51.

[2] *Der'ut-tearud*, 7/138, 139

ibn Hanbel, Fudajl ibn Ijad, Ebu Sulejman ed-Daranij, Ma'ruf el-Kerhij, El-Džunejd ibn Muhammed, Sehl ibn Abdullah et-Testerij i dr.

Rafidije dozvoljavaju krv tj. da je dozvoljeno ubiti svakoga onoga ko im se suprotstavi. Oni za svoj mezheb kažu da je to "mezhebul-džumhur" (mezheb koji slijedi većina), a tako ih i filozofi nazivaju.[1]

"I tvrde da je hodočašće ovih izmišljenih i drugih stvari jedan od najvrednijih ibadeta, čak ih mnogi njihovi učenjaci smatraju vrednijim od hodočašća Kabe koju su Allah, dž.š., i Njegov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, naredili vjernicima hodočastiti. Još mnogo bi trebalo vremena i prostora da se opiše kompletna njihova situacija.

Ovim postaje jasno da su oni najgora od svih novotarskih sekti koje su pošle za svojim prohtjevima i nahođenjima. Preče je boriti se protiv njih nego protiv haridžija. Ovo je razlog što je bilo općepoznato da se termin novotari ili oni koji slijede svoje prohtjeve i hirove odnosi posebno na rafidije. Kod muslimanskih masa je bilo općepoznato da su Sunijama kao oponenti bili jedino rafidije, jer su oni jedina sekta koja je pokazala inat i neposlušnost prema Sunnetu Allahova Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i općenito prema Allahovom Šerijatu (zakonu)."[2]

Šejhul-islam, dalje kaže: "Haridžije su slijedili Kur'an shodno svome shvatanju, a ovi slijede nekog svog bezgriješnog imama koji ni ne postoji. Time je ono na što se oslanjaju i pozivaju haridžije mnogo bolje nego ono na što se pozivaju rafidije. Osim toga, među haridžijama se nikada nije pojavio heretik (zindik) niti neko ko je pretjerivao u hvaljenju bilo koga, dok je među rafidijama takvih uvijek bivalo toliko da njihov broj samo Allah, dž.š., zna.

[1] *El-Fetava*, 28/477

[2] *El-Fetava*, 28/482

Učenjaci su pojasnili da je ta ideja rafidizma (ši'ijizma) potekla od heretika Abdullaha ibn Sebe'e koji je javno pristupio islamu a u sebi je duboko krio jevrejstvo i cijelo vrijeme je tražio priliku kako da rastoči islam iznutra. Isto tako je činio i Polis en-Nasranij, koji je bio Jevrej, a navodno je prihvatio hrišćanstvo kako bi ga rastočio iznutra."[1]

"Ovi su bili gori nego i haridžije i ostali koji su se za svojim nahođenjima poveli jer su njihovi mezhebi sadržali i obuhvatali mnogo gore stvari nego mezhebi haridžija. To zato što su haridžije bili prva frakcija koja se povela za svojim nahođenjima i tako odstupila od Ehli Sunneta i džemata."[2]

"Haridžije slijede Kur'an prema svome shvatanju i razumijevanju, i tvrde da slijede Sunnet za koji vjeruju da se kosi sa Kur'anom. A rafidije slijede Ehlu Bejt (neke potomke Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem) i tvrde da su među njima neki bezgriješni kojima nema ništa nepoznato, niti ikada pogriješe hotimično niti nehotimično."[3]

"Rafidije su gori novotari od haridžija. Oni nevjernicima smatraju i one koje nevjernicima nisu smatrali ni haridžije, kao što nevjernicima smatraju Ebu Bekra i Omera. Rafidije laži izmišljaju i na Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i njegove ashabe onako kako to nikad niko osim njih nije učinio. Haridžije na njih ništa nisu slagali, a uz to, mnogo su iskreniji, hrabriji i odvažniji, i mnogo su se bolje i dosljednije držali dogovora. Zbog toga su mnogo više učestvovali u borbama i bitkama nego rafidije, koji su bili veći lažljivci, kukavice, prevaranti i bili prezreniji i poniženiji."[4]

---

[1] *El-Fetava*, 28/483

[2] *El-Fetava*, 28/489

[3] *El-Fetava*, 28/491

[4] *Minhadužu-s-Sunne*, 5/154

Istina, neke ši'ije koje su živjele u ranom periodu ši'ijizma bile su bolje nego haridžije: Postoji jedna skupina koja se veže za ši'ijizam, ali je izumrla i nije na kursu današnje sekte ši'ija rafidija, niti ši'ija zejdija. Njihov ši'ijizam se ogledao u tome što su smatrali da je Alij, r.a., vredniji i bolji od ostalih ashaba pa i od Ebu Bekra, i Omera, r.a., mada su smatrali da je njihov imamet i hilafet bio ispravan. O ovoj grupi Šejhul-islam Ibn Tejmijje je rekao: "Zbog toga su prethodne (ranije) ši'ije bolje nego haridžije protiv kojih se borio emirul-mu'minin Alij ibn Ebi Talib, r.a., po naredbi Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. A većina kasnijih rafidija je postala mnogo gora nego haridžije. Čak štaviše, među njima su najveći licemjeri i munafici koji su po tome, manje-više, ravni licemjerima i munaficima koji su bili u vrijeme Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem.

Zbog toga je imam Buhari, autor Sahiha, u djelu "Halku ef'alil-ibad" (Stvaranje ljudskih djela), rekao: Svejedno mi je da li sam klanjao za džehmijom ili rafidijom, ili sam klanjao za jevrejom ili hrišćaninom. Ne treba im nazivati selam, niti ih obilaziti, niti ih ženiti ni udavati, niti ih kao svjedoke uzimati, niti jesti ono što oni svojim rukama zakolju.[1] [2]

---

[1] *Bejanu telbisi-l-Džehmijje*, 2-539.: *Halku ef'alil-ibad,* od imama Buharije, 12.

[2] *El-Havaridž*, 18-21.

POGLAVLJE DA SE DJELA NE PRIMAJU OSIM VJEROVANJEM U VILAJE

El-Vilaje: Da počnemo sa najvećim šejhom kod ši'ija, el-Medžlisijem.[1] U njegovom djelu "Biharu-l-Enwar, 27-166"[2] nalazimo mnoge rivajete u kojima se proglašavaju nevjernicima oni koji im se suprotstavljaju, pošto ši'ije vjeruju da se djela ne primaju osim vjerovanjem u vilaje. U poglavlju El-Bekara, 48: *I bojte se Dana kada niko ni za koga neće moći ništa učiniti, kada se ničiji zagovor neće prihvatiti, kada se ni od koga otkup neće primiti i kada im niko u pomoć neće priteći.* Ovo je dan smrti kad se ne prima posredstvo niti nadoknada, a Sudnjeg dana na bedemima između Dženneta i Džehennema stajaće Muhammed, Ali, Fatima, Hasan i Husejn i ispravni iz roda njihova, pa ko od naših ši'ija bude kažnjen od Allaha Džehennemom zbog nevjerovanja u vilaje (vođstvo muslimanske zajednice nakon preseljenja Allahovog Poslanika na ahiret i nastavljanje duhovne zadaće Allahovog Poslanika obzirom na njihovo vjerovanje u nepogrešivost 'Alija i njegovih potomaka), pošaljemo mu od naših izaslanika ši'ija poput Selmana Farisije, Mikdada, Ebu Zerra, Ammara i njima sličnim iz kasnijih pokoljenja da ih izbave i u Džennet uvedu. I pošaljemo drugim od onih što su nas volili od naših izabranih ši'ija poput Humama pa ih izvedu sa suđenja i prenesu ih u Džennet u našem prisustvu, pa se dovedu jedan od naših ši'ija nepotpunog

[1] Veli za njega el-Erdebili: "Muhammed Bakir el-Medžlisi, naš učitelj i šejh i šejhu-l-Islam i šejh muslimana, pečat mudžtehida, uzvišena stepena... Umro 1110 po hidžri."

[2] Veli za ovo djelo Akabzerk el-Tahrani (3-16): "Nikad nije napisano, ni prije ni poslije, djelo koje je skupilo rivajete imama poput ovoga." Ovo se djelo smatra jednim od osam priznatih izvora kod ši'ija.

ibadeta pa se postave nasuprot njemu između stotinu do stotinu hiljada sunija, pa mu se kaže: 'Ovi su tvoj iskup od vatre.' Pa uđu vjernici u Džennet a sunije u vatru.

Uzvišeni kaže: *Često bi htjeli oni što porekoše da su bili muslimani.*[1]

To jest oni što porekoše vilaje Ehlu-Bejta.

Uzvišeni kaže: *Primjer je onih što porekoše svoga Gospodara: djela su im poput pepela što ga raznese vjetar u danu olujnom. Ne koristi im ništa što zaradiše. To je zabluda daleka.*[2]

I Uzvišeni kaže: *A ja sam uistinu opraštač onom koji se pokaje i uzvjeruje i dobra djela čini a onda se uputi.*[3]

I Uzvišeni kaže: *Ko čini dobra djela a vjernik je, ne boji se zulma niti okrnjenja prava.*[4]

Od imama se prenosi da se pod nevjernicima misli na one što su porekli imame.

Prenosi se od Alije ibn Ibrahima da je nevjernik u ovom ajetu onaj koji je porekao vilajet 'Alija, pa mu se djela raznesu poput pepela od strane vjetra.

Kao što se prenosi da je uputa na koju se misli slijeđenje vilajeta a isto tako i vjerovanje.

Uslov je primanja vjerovanja i dobrih djela kod imamija prihvatanje vilajeta svih imama. Prenosi es-Sabati od Ebi Abdillaha (Dž'afer es-Sadik): "Prvo zašta se pita rob na Sudnjem danu jesu propisani namazi i propisani zekat i propisani post i propisani hadždž i naše vilaje Ehlu Bejta, pa ako umre priznavajući naše vilaje prihvata mu se namaz i post i zekat i hadždž, a ako ne prizna naše vilaje ne prihvata Allah od njega ništa od njegovih djela."

[1] El-Hidžr, 2.

[2] Ibrahim, 18.

[3] Ta-ha, 82.

[4] Ta-ha, 112.

Prenosi Muhammed ibn Dža'fer od svog oca i djedova: "Sišao je Džibril Allahovom Poslaniku i rekao mu: "O Muhammede, es-Selam (Allahovo ime) ti šalje selam i kaže: "Stvorio sam sedam nebesa i ono što je u njima i sedam zemalja i ono što je u njima, i ne stvorih mjesta uzvišenijeg od rukna i mekama (na hadždžu). Kad bi mi tamo rob dovu uputio pa me sreo poreknuvši vilaje 'Alija u vatru bih ga bacio."

Prenosi Hafs od Dža'fera es-Sadika da je Ali govorio: "Nema hajra na dunjaluku osim kod dvojice: 'Jedan povećava svaki dan svoje dobročinstvo, a drugi za svako loše djelo tevbu čini. Allaha mi, kad bi ostao na sedždi dok mu se vrat ne prekine, ne bi mu je Allah prihvatio bez našeg vilajeta Ehl-Bejta."

Prenosi Muhammed ibn El-Fudejl od Ebu Hamze od Abdillaha da je rekao: "Ko vam se usprotivi spada u ovaj ajet, sve i da je ibadet činio i u džihadu bio: *Lica su tog dana uplašena, zbog onog što činjahu brižna. Vatrom se žestokom prže.*[1]

Prenosi Eban od el-Harisa ibn Jahje od Ebu Dža'fera tumačeći ajet: *A Ja sam opraštač onome koji tevbu učini i uzvjeruje i dobra djela čini a potom se uputi.*[2] Kaže: "Ne koristi mu tevba niti iman niti dobro djelo dok se ne uputi. Tako mi Allaha, ne prima mu se dok se ne uputi." Upitah: "Kome?", pa reče: "Nama."

Potom nastavlja El-Medžlisi: "Mnogo je rivajeta po ovom pitanju koje smo spomenuli u prijašnjim poglavljima, poput riječi Uzvišenog: "O Muhammede, kad bi Mi rob robovao dok ne bi postao poput mješine pohabane, a onda Mi došao poričući njihovo vilaje, ne bi ga smjestio u svoj Džennet niti bi ga sklonio u sjenu prijatelja svoga."[3]

---

[1] El-Gaši'ijeh, 2.-4.

[2] Ta-ha. 82.

[3] *Biharul-Enwar*, 27-169.

Kao što će naići u narednim poglavljima mnogi rivajeti po ovom pitanju, poput rivajeta Muhammeda ibn Ja'kuba en-Nehšelija od er-Ride, od njegovih djedova: Uzvišeni Allah kaže: "Ne primam djela od njih osim uz priznanje vilajeta njegova (Alijeva) sa poslanstvom Ahmedovim Poslanikom mojim."

Prenosi Hišam ibn Salim od es-Sabatija kako je Abdullah ibn Ebi Ja'fur upitao Ebu Abdullaha: 'Zar ne kaže Uzvišeni: *Ko dođe s dobročinstvom imaće bolje od tog, i oni su od strave toga dana sigurni.*[1] Pa mu odgovori Ebu Abdullah: "Znaš li šta je dobročinstvo koje namjerava Uzvišeni u ovom ajetu? To je poznavanje imama i pokornost njemu. I Uzvišeni kaže: *A ko dodje s lošim djelom pa im se lica u vatru bace. Zar se ne nagrađujete osim s onim što činiste?*[2] Loše je djelo poricanje Imama od Allaha poslanog, a ko dođe Sudnjeg Dana slijedeći nekog drugog imama kojeg nije Allah poslao i poričući naše pravo na vilajet baci ga Allah Sudnjeg dana u vatru."

Prenosi Jezid er-Rekaši od Enesa ibn Malika: "Vraćali smo se sa Allahovim Poslanikom sallallahu alejhi ve sellem, sa Tebuka zabrinuti, pa nam se obrati Allahov Poslanik sallallahu alejhi ve sellem: 'Kako to kad spomenem rod Ibrahimov alejhi selam, uzvesele vam se lica a kad spomenem rod Muhammedov lica vam se zacrvene poput šipka? Tako mi Onoga koji me posla sa istinom, da dođe neko od vas Sudnjeg dana s djelima poput brda bez da prizna vilajet Alija ibn Ebi Taliba, baciće ga Allah u vatru."

Prenosi Mu'az ibn Kesir: "Pogledah u mnoštvo svijeta na hadždžu pa rekoh Ebu Abdullahu: 'mnoštvo golemo', pa reče: "Pjena, donose je talasi sa svakog mjesta. Allaha mi, hadždž je samo vama i ne prihvata se osim od vas."

---

[1] En-Neml, 89.

[2] En-Neml, 90.

I prenosi Junus ibn Abdul-Džebbar od Alija ibn Husejna: “Rekao je Allahov Poslanik sallallahu alejhi ve sellem: “Zašto ljudi kad spomenem rod Ibrahimov alejhi selam, obvesele se, a kad spomenem rod Muhammedov stisnu im se srca? Tako mi Onog u Čijoj je Ruci duša Muhammedova, kad bi rob došao Sudnjeg dana s djelima sedamdeset poslanika, nebi mu Allah to primio dok ne prizna moj vilajet i vilajet moga roda.”

Prenosi Ali ibn Ebi Asim od Ebu Hamze es-Semalija: - Rekao nam je Ali ibn. Husejn ibn Zejn ibn Abidin: “Koje je mjesto najbolje na zemlji?” Pa rekosmo: “Allah i Poslanik Njegov i sin Poslanika Njegova znaju bolje.” Pa reče: “Najbolje je mjesto na zemlji između Rukna i mekama (na hadždžu), a kad bi čovjek živio koliko življaše Nuh, posteći po danu i klanjajući po noći na tom mjestu, a potom sretne Allaha bez da prizna vilaje naše, ne bi mu to ništa koristilo.”

Prenosi Mejser: - Uđoh kod Ebu Abdullaha pa mu rekoh: “Imam susjeda kojeg ne čujem osim da Kur’an uči, strahujući i plačući, ili kad dovu čini. Raspitah se o njemu pa mi rekoše: - Taj se kloni svega zabranjenog.” Pa me upita Ebu Abdullah: “O Mejsera, zna li što od onoga na čemu si ti?” Rekoh: “Allah najbolje zna.” Pa se raspitah o čovjeku, pa se povratih kod Ebu Abdullaha, pa me isto upita što me upita ranije: “Zna li što od onoga na čemu si ti?” Pa odgovorih: “Ne zna”. Pa mi reče: “O Mejsera, koje je mjesto najsvjetije na Zemlji?” Pa rekoh: “Allah i Poslanik Njegov i sin Poslanika njegova znaju bolje.” Pa reče: “O Mejsera, između Rukna i Mekama je bašča je od džennetskih bašči, a između kabura i minbera je bašča od džennetskih bašči. Kad bi rob robovao Allahu hiljadu godina između Rukna i Mekama i između kabura i minbera, pa ga onda zakolju na postelji njegovoj na nepravdi kao što se zakolje ovan ugojeni, a onda sretne Allaha ne priznajući naše vilaje, hak je Allahov da ga baci na njušku njegovu u vatru džehennemsku.”

Prenosi Abdurrahman: - Bio sam na hadždžu sa Ebu Abdullahom, pa se pope na brdo i pogleda u svijet, pa reče: "Mnoštvo vreve a malo hadžija!" Pa mu reče Dawud er-Ruki: "O sine Allahova Poslanika, uzvraća li Allah dovama ovog mnoštva? Pa odgovori: "O Eba Sulejman, Allah ne oprašta da Mu se što pridružuje. Ko porekne vilajet Alija, taj je poput roba idolu." Pa rekoh: "Prepoznajete li one koji vas vole od onih koji vas ne vole?" Pa reče: "O Eba Sulejman, ne rodi se rob a da mu se ne napiše među očima "mu'min" ili "kafir". Uđe kod nas čovjek priznavajući naše vilaje i odričući se od naših neprijatelja, pa vidimo napisano među njegovim očima "mu'min" ili "kafir". Kaže Uzvišeni: *Uistinu su u tome znaci za one koji shvataju.*[1]

Prenosi Ibn Miskan od es-Semalija kako je Ali rekao na hutbi: "Uistinu je Allah uzvisio Muhammeda s Porukom i obavijestio ga Objavom, pa je proširi među ljudima, a kod nas Ehl-Bejta su utočišta znanja i vrata mudrosti. Pa ko nas voli od vas, koristi mu iman njegov i primaju mu se djela, a ko nas ne voli od vas, ne koristi mu iman njegov, niti mu se djela primaju."

Zatim pojašnjava el-Medžlisi: "To jest, iako je Allahov Poslanik proširio znanje među ljudima do istinskog se znanja ne dolazi izuzev preko nas."

Prenosi Ubejdullah ibn Ali el-Halebi da je Ebu Abdullah rekao: "Nisam htio da vam o ovom govorim ali ću vam reći i savjet dati, a kako da vas ne savjetujem a vi ste vojnici Allahovi. Tako mi Allaha, samo vi robujete Allahu, s toga ga uzmite i proširite i ne krite ga od onih kojima pripada, pa kad bi ga sakrio od vas, sakrio bi se od mene."

Kaže Dža'fer es-Sadik: "Najvećeg je gubitka čovjek koji skupi golem mal s mukom i opasnostima se izlažući, pa ga potroši u sadaku i dobročinstvo, i potroši mladost i snagu u ibadetu i namazu,

[1] El-Hidžr, 75.

ali pored svega toga ne priznaje Aliju pravo njegovo niti položaj. Ako mu se dokazi donesu neće da ih prihvati, pa taj je najvećeg gubitka Sudnjeg Dana. Sadaka mu se njegova ukaže poput zmije koja ga proguta, a namazi se njegovi i ibadeti ukažu u liku čuvara goneći ga u Džehennem. Pa kaže: “Jao meni, zar ne bih od klanjača? Zar zekat ne davah?” Pa mu se kaže: “O nesretniče, ne koristiše ti djela tvoja jer si zapostavio najvažniju dužnost nakon vjere u jednog Allaha i poslanstvo Poslanika Njegova, zapostavio si što ti je bila dužnost od priznavanja prava Alija a prihvatio si što ti Allah zabrani da ti imam bude Allahov neprijatelj. Da si ibadet činio od početka do kraja svog života, i da si sadahu potrošio mal čitava dunjaluka i svog zlata dunjalučkog, ne bi ti to povećalo od milosti Allahove, već samo odaljilo od nje i srdžbi Allahovoj približilo. Kaže Allahov Poslanik: “Ko dadne zekat onome kome pripada i namaz obavlja u granicama njegovim i ne pridruži im ništa od velikih grijeha dođe Sudnjeg Dana pa ga zapahne povjetarac Džennetski i podigne u najviše sobe njegove, u društvo onih koje je slijedio, društvo Muhammeda i roda njegova. A onaj koji bude škrt u zekatu pa ga ne dadne, naredi se namazu njegovom, te mu se povrati, pa se njime po licu udari, pa mu se rekne: “O robe Allahov, što će ti namaz bez zekata[1]?” Pa rekoše Ashabi Allahovog Poslanika: “Kakva li nesretnika!” Pa reče Allahov Poslanik: “Hoćete li da vas obavijestim o onom koji je nesretniji od ovog?” Rekoše: “Dakako, Allahov Poslaniče.” Pa reče: “Čovjek pogibe u džihadu na Allahovom putu i hurije džennetske bacaju poglede na njega, riznice džennetske očekuju dolazak duše njegove pa ne dođe. Pa kažu meleci na Zemlji okupljeni oko poginulog: “Zašto mu hurije ne silaze?” Pa se pozovu od poviš sedmih nebesa: “O meleci, pogledajte dokle dosežu nebesa!” Pa pogledaju, pa vide jednoboštvo ovoga roba i vjeru njegovu u poslanstvo Allahovog Poslanika, i namaz njegov, i zekat njegov, i sadaku njegovu, i sva dobra djela

[1] Pripadnici crnih turbana među ši’ijama pozivaju se da su od Ehlu-Bejta i uzimaju petinu od zekata svih ši’ija.

njegova iza zatvorenih vrata nebeskih, a meleci pomagaju: "Zašto nam se ne otvaraju vrata nebesa da uđemo s djelima ovog šehida?!" Pa naredi Allah da se otvore nebeska vrata, pa se meleci pozovu: "O meleci, uđite ako možete!" pa ne mognu podići svojih krila natovarenih djelima roba, pa kažu: "Gospodaru naš, ne možemo da se podignemo sa ovim djelima!" Pa ih se pozove: "O meleci, niste vi ti koji će se popeti noseći ove terete!" Pa kažu meleci: "Gospodaru naš, pa ko će ih ponijeti?" Pa kaže Allah uzvišeni: "Šta nosite od njega?" Pa kažu: "Vjeru u Tebe jedinog i vjeru u Tvog Poslanika." Pa kaže Allah uzvišeni: "A pokornost Aliju i imamima čistim? To je što nosi djela i stavlja u Džennet.!" Pa pogledaju meleci, pa vide da ih pored svih djela njegovih nema kod njega pokornosti Aliju i rodu njegovu niti neprijateljstva prema neprijateljima njegovim. Pa kaže Allah uzvišeni melecima: "Ostavite djela njegova i vratite se u mjesta svoja. Doći će ko je preči da ih ponese tamo gdje zaslužuju." Pa se vrate meleci odakle dođoše, pa pozove pozivaoc Gospodara našeg: "O čuvari ponesite ih usred Džehennema, jer vlasnik njihov ne bi pokoran Aliju i rodu njegovu"! Pa učini Allah meleke u liku lavova, iz usta im vatra izlazi i sprži sva djela roba, i ništa mu ne preostane sem pokornosti neprijateljima Alijevim i poricanje vilajeta njegova, pa mu propadnu djela njegova. To je taj što je goreg stanja od onog što pazi na namaz a ne daje zekat.[1]

Prenosi Jusuf ibn Sabit od Ebu Abdullaha: "Ko nas voli dođe sa nama Sudnjeg Dana ovako, pa sastavi svoja dva kažiprsta, a onda reče: 'Tako mi Allaha kad bi neko postio po danu i klanjao po noći, a onda Allaha susreo nepriznavajući naš vilaje, sreo bi Ga rasrđena na njeg.' Potom prouči kur'anski ajet: *I ne spriječi ih da im se davanja prihvate sem što porekoše*

[1] Ovako se opisuje Allah kao zulumćar, Uzvišen je od toga, Koji kaže: *I ne čini Gospodar tvoj nepravdu nikome.* (El-Kehf, 49.), a u hadisu Kudsijju koji prenosi Muslim: *O robovi Moji, Ja sam zabranio Sebi nepravdu i učinih je među vama zabranjenom, pa ne budite zulumćari.*

Allaha i Poslanika Njegova, i ne dolaze na namaz ne bivši lijenim, i nafaku ne dijele ne bivši primorani. Pa nek te ne zadive mal njihov niti potomstvo. Uistinu želi Allah da ih u muku stavi na dunjaluku i da im duše izađu nevjernicima bijući.[1], a zatim dodade: "Tako iman ne biva oštećen lošim djelima kao što nevjerstvu ne koriste dobra."

Prenosi El-'Ala' od Muhammeda od jednog od dvojice imama: Rekoh mu: "Vidimo one koji vam se suprostavaljaju kako ibadet čine i Allaha se boje, pa koristi li im to štogod?" Pa reče: "O Muhammede, primjeri nas Ehli-Bejta je poput Ehl Bejta kod Benu Israila. Jedan bi od njih klanjao četrdeset noći pa bi onda dovio Allahu, pa bi mu se uslišala. Onda se jednom od njih ne uzvrati dova, pa dođe kod Isaa sina Merjemina tražeći da zamoli za njeg, pa objavi Allah Isau alejhi selam: "O Isa, zamolio Me je rob ne došavši na vrata kojim se dolazi, zamolio Me je a u srcu mu sumnja oko tebe, pa kad bi Mi dovio dok mu se vrat ne prekine, ne bi mu uzvratio." Pa nastavi imam: "Tako je isto sa nama Ehlu Bejt, ne prihvata Allah djela roba koji sumnja u nas."

Prenosi At'a, od ibn Abbasa da je Allahov Poslanik rekao: "O ljudi držite se ljubavi prema nama Ehli-Bejtu, pa uistinu ko sretne Allaha voleći nas uđe u Džennet sa našim šefa'atom. Tako Mi onoga u Čijoj je Ruci duša Muhammedova ne koriste robu djela njegova ako za nas ne zna i za vilaje naše.

U djelu "Menakib el-Havarizmi", prenosi Ali od Allahovog Poslanika: "O Ali, kad bi rob Allahu robovao onoliko koliko Nuh biješe u svom narodu, i kad bi imao zlata poput brda Uhuda i potrošio ga na Allahovom putu i hiljadu godina hadždž obavio, a onda ubijen bio pod zulumom između Safe i Merve, ali ne bude tebi pokoran bio Ali, ne bi omirisao mirisa Džennetskog, niti bi u njeg unišao."

[1] Et.Tevba, 54.-55.

Prenosi Ebu Hurejre r.a., kako je Ali ibn Ebi Talib prošao pored grupe Kurejša u mesdžidu, pa se stadoše namigivati, pa se potuži Allahovom Poslaniku, pa dođe ljutit i reče: "O ljudi, zašto vam se lica obasjaju kad se spomene Ibrahim i rod Ibrahimov, a kad se spomene Muhammed i rod Muhammedov otvrdnu vam srca i namršte se lica? Tako mi Onoga u čijoj je Ruci duša moja, kad bi neko od vas dosegao djela sedamdeset Poslanika, ne bi ušao u Džennet dok ne uzvoli ovog mog brata Alija i potomstvo njegovo. Uistinu Allah ima hak kojeg niko ne zna osim mene i Alija, i uistinu ja imam hak za koji niko ne zna osim Allah i Ali, i Ali ima hak koji niko ne zna osim Allah i ja."

Prenosi se od Dža'fera es-Sadika, a onda od njegovog oca, pa onda od njegovog djeda: "Prođe Ali kroz mesdžid u Kufi u društvu Kanbera pa vidje čovjeka kako stoji na namazu, pa reče: 'O vođo vjernika, nisam vidio ljepšeg namaza od ovog'! Na to mu Ali reče: "O Kanbere, tako mi Allaha, onaj koji čvrsto vjeruje u vilajet nas Ehli-Bejta bolji je od onog koji hiljadu godina ibadet čini. Kad bi rob Allahu robovao hiljadu godina, ne bi Allah prihvatio od njeg dok ne bude znao za vilaje nas Ehli-Bejta. I kad bi rob Allahu robovao hiljadu godina i došao Mu s djelima poput djela sedamdeset dvojice Poslanika, ne bi mu Allah primio dok ne zna za vilaje nas Ehli-Bejta, a u suprotno bi ga Allah na njušku njegovu bacio u vatru džehennemsku."

Prenosi Ubejd ibn Kesir od Ebu Dža'fera: "Kaže Uzvišeni u Svojoj knjizi: "Ja sam uistinu opraštač onome koji se pokaje i uzvjeruje i dobra djela čini a potom se uputi."[1] Onda reče Ebu Dža'fer: "Tako mi Allaha, kad bi se pokajao i uzvjerovao i dobra djela činio a ne bi se uputio našem vilajetu i ljubavi prema nama i poznavanju naše prednosti nad ljudima, ništa mu to ne bi koristilo."

[1] Ta-ha, 82.

Prenosi se od Ebu Zerra el-Gafarija da je protefsirio Allahove riječi: "Ja sam uistinu opraštač onome koji se pokaje i uzvjeruje i dobra djela čini a potom se uputi."[1] "Povjerova u ono s čime dođe Muhammed i čini dobra djela, to jest farzove obavlja a potom se uputi ljubavi roda Muhammedova. Čuo sam Allahovog Poslanika kako kaže: "Tako mi onoga koji me posla s istinom Poslanikom, ne koristi nikome od vas troje bez četvrtog, pa ko htjedne obistini ga, a ko htjedne porekne ga. Mi smo staništa upute i predvodnici takvaluka i preko nas se dova uzvraća i nedaća otklanja i putem nas silazi kiša sa nebesa i mi smo lađa Nuhova i mi smo uže Allahovo čvrsto za koje se prihvati onaj koji se uputi putem ispravnim. Onaj koji nas voli biva prognan i usamljen i vrijeđan i porican, plačna oka i tužna srca sve dok ne umre, a to je malo porad Allaha."

Prenosi Davud Er-Ruki kako je pitao Ebu Abdullaha za značenje Allahovih riječi: "Ja sam uistinu opraštač onome koji se pokaje i uzvjeruje i dobra djela čini a potom se uputi."[2], pa ga upita za značenje "... a potom se uputi." Pa reče: "Poznavanje imama, tako mi Allaha, imama po imama ponaosob."

Prenosi Mensur el-Sejkal kako je bio kod Ebu Abdullaha na Mini, pa pogleda u svetinu i reče: "Jedu haram, i oblače haram, i žene se u haramu, a jedu halal i oblače halal i žene se u halalu. Ne, tako mi Allaha, niko hadždž ne čini sem vas, i od nikog se ne prima osim od vas."

Prenosi Sulejman El-E'ameš od Dža'fera es-Sadika, od svojih očeva i djedova da je Allahov Poslanik rekao: "O Alij, ti si vođa vjernika i vođa bogobojaznih, ti si nasljednik znanja svih Poslanika. Ti si najiskreniji od iskrenih i najbolji od svih koji ti prethodiše. Ti si muž najbolje od svih žena svijeta, i ti si

[1] Ta-ha, 82.

[2] Ta-ha, 82.

onaj kojem se vjernici pokoravaju. Ko se tebi pokorava u Džennet ulazi, a ko se tebi protivi vatru zasluži. O Ali, tako mi Onoga koji me posla s poslanstvom, kad bi rob Allahu robovao hiljadu godina nebi mu to Allah prihvatio bez priznanja vilajeta tebi i imamima iz tvog roda, a ne prihvata se priznanje tvog vilajeta bez odricanja od tvojih neprijatelja i neprijatelja imama iz tvog roda. Tako me obavijesti Džibril, a.s., pa ko hoce nek vjeruje, a ko hoće nek porekne."

Prenosi Ibn Ša'zan lancem prenosioca do Allahova Poslanika da je rekao: "U noći kad sam podignut kod Uzvišenog Allaha objavi mi se: "Povjerova Poslanik u ono što mu se spusti od Gospodara Njegova."[1], pa rekoh: "I vjernici?" Pa Reče: "Istinu si rekao Muhammede. Koga ćeš ostaviti da te naslijedi u tvom ummetu?" Rekoh: "Najboljeg među njima" Reče: "Ali ibn Ebi Talib?" Rekoh: "Tako je Gospodaru" Reče: "O Muhammede, Pogledah na zemlju pa te odabrah i dadoh ti ime od Mojih imena, pa se ne spomenem a da se i ti ne spomeneš. Ja sam El-Mahmud (Hvaljeni) a ti si Muhammed (pohvaljeni). Onda Pogledah drugi put pa izabrah Alija i dadoh mu ime od Mojih imena. Ja sam El-E'ala (Najuzvišeniji) a on je Alijj (uzvišeni). O Muhammede, stvorih tebe i stvorih Alijja i Fatimu i Hasana i Husejna i imame od roda njegova od svjetla Moga, i upoznah stanovnike nebesa i zemalja s vašim vilajetom, pa ko ga prihvati, vjernik je kod Mene, a ko ga porekne nevjernik je kod Mene. O Muhammede, kad bi Me rob robovao toliko da bi postao kao mješina pohabana a onda Mi došao poreknuvši vaše vilaje, ne bi mu oprostio dok ne bi priznao vilaje vaše. O Muhammede, bi li ih volio vidjeti?" Rekoh: "Bih, Gospodaru." Pa mi reče: "Okreni se na desno od Prijestolja" Pa se okrenuh i ugledah Alija i Fatimu i Hasana i Husejna i Alija sina Husejnovog i Muhammeda sina Alijeva i Dža'fera sina Muhammedova i Musu sina Dža'ferova i Alija

[1] El-Bekara, 285.

sina Musinog i Muhammeda sina Alijevog i Alija sina Muhammedovog i Mehdija u bljesku svjetla klanjaju a u središtu Mehdi blješti poput zvijezde.” Pa Reče: “O Muhammede, tako mi moći Moje on je osvetnik nad Mojim neprijateljima i njima se nebesa drže da ne padnu na zemlju osim po dopuštenju Njegovu.”

Prenosi Ed-Dejlemi u djelu “Ea’lamu-d-Din” od Ebu Se’ida El-Hudrijja kako je Allahov Poslanik sjedio sa grupom ashaba i među njima Alijj ibn Ebi Talib, pa reče Allahov Poslanik: “Ko kaže la ilahe illallah, ulazi u Džennet.” Pa rekoše dvojica od ashaba: “Mi kažemo la ilahe illallah.” Pa reče Allahov Poslanik: “Šehadet la ilahe illallah prima se od ovoga i stranke njegove,” pa stavi Allahov Poslanik ruku na glavu Alijevu i reče onoj dvojici: “Od znakova je toga da ne sjedate tamo gdje on sjedi i da ne poričete govor njegov.”

I kaže Uzvišeni u nekim od Svojih knjiga: “Kazniću sve one koji budu poslušni neispravnom imamu sve i da su dobročinitelji i bogobojazni, i oprostiću svakom onom ko bude poslušan imamu uputitelju sve i da su zulumćari i griješnici, a onaj koji sebi pripiše vođstvo a nije imam slagao je na Allaha i na Njegovog Poslanika. Ovde se završava navođenje rivajeta iz Medžlisijevog djela “Biharu-l-Envar”, 27-202.

Eto brate imao si prilike vidjeti rivajete koje sam preneo onakve kakvi su u knjizi “Biharu-l-Envar”, i kako ši’ije proglašavaju nevjernicima sve one koji ne prihvataju takozvano vilaje Alija ibn Ebi Taliba. El-Medžlisi je posvetio čitavo poglavlje u ovoj svojoj knjizi ovom predmetu pod naslovom “Poglavlje da se ne primaju djela osim sa vilajetom” (27-166) u kojem spominje riječi šitske uleme poput Es-Sadduka, El-Mufida, El’Ajjaši’ija, Es-Safara, El-Erbilija i drugih.

Da se zapitamo: Zašto ši’ije proglašavaju nevjernicima one koji poriču vilajet Alija ibn Ebi Taliba? Odgovor: “Zato što ši’ije vjeruju da je islam osnovan na pet stubova, od kojih je

najvažniji vilajeh. Prenosi njihov šejh El-Kulejni u djelu "Usulu-l-Kafi", 2-18.: Od Ebu Hamze od Ebu Dža'fera da je rekao: "Islam se temelji na petero: Na namazu i zekatu i postu i hadždžu i vilajetu, i ničemu se više ne poziva nego vilajetu.

Spominje El-Mazenderani u djelu "Šerh usulu-l-Kafi" 8-63. Ovo rivaje prenoseći ga od Zurara od Ebu Dža'fera i dodaje kako je Zurara upitao: "Šta je od toga najbolje?" Pa mu odgovori Ebu Dža'fer: "Vilaje je najbolje, jer je ono ključ svih ostalih."

Zapitati se je onda, ako je ovolike važnosti i stepena, i radi njega se ulazi u Džennet i Džehennem, što ga ne spominje Allah u Kur'anu ajetima jasnim kao što se spominju ostali stubovi imana? Kako to da spominje Uzvišeni namaz i zekat i post i hadždž u mnogim ajetima, a ne spominje vilajet niti u jednom, a od njega ovisi primanje djela kao što to tvrde ši'ije?

VJEROVANJE ŠI'IJA DA SU NEKI POSLANICI ODBILI VILAJE EHLI BEJTA PA SU ZBOG TOGA KAŽNJENI NEDAĆAMA

Spominje Ni'ametullah El-Džezairi u djelu "El-Enwaru-l-Nu'manijje" (1-24.): Prenosi Hamza Es-Semali da je Abdullah ibn Omer ušao kod Zejnul-Abidina i rekao mu: "O sine Huseinov, ti si taj koji kaže da je Junus, a.s., progutan od ribe zato što je odbio vilajet Alija?" Pa mu ovaj odgovori potvrdno, a Abdullah ibn Omer reče: "Pokaži mi dokaz za to ako istinu govoriš". Pa naredi da nam se svežu oči a nakon sata naredi da nam se odvežu, te nađosmo sebe na obali mora uzburkanih valova. Pa pozva ribu, te pomoli glavu svoju iz mora poput brda golema govoreći: "Odazivam ti se velijo Allahov". Pa reče Zejnul-Abidin: "Ko si ti?" Pa reče: "Ja sam riba Junusova. Gospodaru moj, uistinu Allah nije poslao poslanika od Adema do djeda tvog Muhammeda a da mu ne Pokaza vaše vilaje Ehli - Bejta, pa ko ga primi od Poslanika spasi se a ko zastade i

zamuca, snađe ga što ga snađe od nedaća poput Adema i što snađe Nuha od potopa i što snađe Ibrahima od vatre i što snađe Jusufa u jami i što snađe Ejjuba od belaja i što snađe Dawuda radi grijeha njegova, sve dok ne posla Allah Junusa pa mu nadahnu da slijedi vođu vjernika Alija i imame ispravne iz roda njegova, pa reče Junus: “Kako da slijedim onoga koga nisam vidio niti upoznao?” Pa mi Allah nadahnu da progutam Junusa, pa ostade u stomaku mome četrdeset jutara obilazivši samnom mora dozivajući: “Nema božanstva izuzev Tebe, slava je Tebi, uistinu bijah od zulumćara. Prihvatio sam vilajet Alija ibn Ebi Taliba i ispravnih imama iz roda njegova.” Pa kad povjerova u vaše vilaje naredi mi Gospodar moj, pa ga izbacih na obalu mora.” Pa reče Zejnul-Abidin: “Vrati se ribo u svoje stanište”! Pa se vrati riba i smiri se voda.”

Na nama je da se upitamo kako to da Allah traži od poslanika da priznaju vilajet Alija prije nego je stvoren? Zar nije preče da im spomene poslanstvo Muhammedovo? Zar nije vjerovanje u poslanstvo Muhammedovo drugi temelj šehadeta?

PROGLAŠAVANJE ASHABA ALLAHOVA POSLANIKA S.A.V.S. NEVJERNICIMA OD STRANE ŠI'IJA RAFIDIJA

Koriste se ši'ije rafidije kur'anskim ajetima koji govore o nevjernicima kako bi "dokazali" da se odnose na ashabe Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. U El-Kulejnijevom djelu "Usulul-Kafi", 1-420., prenosi se lancem prenosioca do Ebu Abdullaha da je rekao u vezi kur'anskog ajeta: "Uistinu oni koji porekoše nakon vjerovanja njihova, a potom povećaše nevjeru."[1] Da se odnosi na Ebu Bekra, Omera i Osmana, radiallahu anhum. Prvo su povjerovali u Allahovog Poslanika, a onda su porekli vilaje Alijevo kad je rekao Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "Kome sam ja prijatelj, Ali mu je prijatelj, onda povjerovaše u prisegu Aliju, potom porekoše nakon smrti Allahova Poslanika i ne priznadoše da su dali prisegu Aliju i povećaše nevjeru primanjem prisege sebi, pa im ništa ne preostade od imana."

O istoj trojici, shodno El-Kulejniju, govori kur'anski ajet: "Uistinu oni koji leđa okrenuše nakon što im bi pojašnjena uputa."[2], stavljajući ovo opet u usta Ebu Abdullaha. U drugom El-Kulejnijevom djelu: "Er-Rewda fi-l-Kafi" (8-334) spominju se riječi Ebu Abdullaha u vezi kur'anskog ajeta: "Gospodaru naš, pokaži nam one koji nas zabludiše, od džina i ljudi da ih pod noge naše stavimo i budu od poniženih."[3]: To su Ebu Bekr i Omer, a Omer je bio šejtan.

---

[1] Ali Imran, 90.

[2] Muhammed, 25.

[3] Fussilet, 29.

El-Medžlisi u djelu “Mir’atu-l-ukul” (26-488) kaže da je Omer neka je Allah zadovoljan njime, bio šejtan jer je rođen u zinaluku, a moguće je da se pod šejtanom misli na Ebu Bekra neka je Allah zadovoljan njime, obzirom na njegove spletke.”

Kaže Ali ibn Ibrahim El-Kommi u svom tefsiru (1-117) da je Ebu Zerr rekao u vezi kur’anskog ajeta: “Dana kad pobijele lica.”[1] Da je Allahov Poslanik sallallahu alejhi ve sellem, rekao: “Prolazi pored mene moj ummet Sudnjeg dana u pet skupina. Skupina s teletom ovoga ummeta (tj.Ebu Bekr), pa ih upitam: ‘Šta uradiste s dvojicom skupocjenih (Ali i Husejn) nakon mene?’ Pa odgovore: ‘Starijeg smo odbacili, a mlađem neprijateljem bismo i nepravdu učinismo.’”

Pa kažem: “U vatru, lica pocrnjelih.” A onda niađe druga skupina sa faraonom ovog ummeta (tj. Omer), pa im kažem: ’Šta uradiste s dvojicom skupocjenih i nakon mene?’ Pa odgovore: ‘Starijem se usprotivismo a protiv mlađeg se borismo.’ Pa kažem: “U vatru, lica pocrnjelih.” Potom dođe pred mene skupina sa Saamirijom ovog ummeta (tj. Osman), pa ih upitam: ‘Šta uradiste s dvojicom skupocjenih nakon mene?’ Pa odgovore: ‘Starijem se usprotivismo i napustismo ga a mlađeg ponizismo i na najgori način postupismo.’ Pa kažem: “U vatru, lica pocrnjelih.” Onda naiđe skupina Havaridža, pa ih upitam: ‘Šta uradiste s dvojicom skupocjenih nakon mene?’ Pa kažu: ‘Od starijeg smo se odvojili i odrekli a protiv mlađeg se borismo.’ Pa kažem: “U vatru, lica pocrnjelih.” Potom naiđe grupa sa vođom bogobojaznih i nasljednikom Poslanika nasljednikom Gospodara svjetova, pa ih upitam: Šta uradiste s dvojicom skupocjenih nakon mene?’ Pa odgovore: ‘Starijeg slijedismo i pokorava smo mu se, a mlađeg zavolismo i pomogosmo i krv za njega prolismo.’ Pa kažem: ‘U Džennet lica pobijeljelih,’ potom prouči Allahov Poslanik sallallahu alejhi ve sellem ajet: “Dana kad lica

[1] Ali Imran, 106.

pobijele i lica pocrne. Pa se kaže onima što im lica pocrniše: 'Zar porekoste nakon vašeg vjerovanja? Pa okusite kaznu zato što porekoste. A oni što im lica pobijeliše u milosti Allahovoj. U njoj su vječni."[1]

A u tefsiru poglavlja Eš-Šems, spominje El-Kommi da je Ebu Abdullah rekao za ajet: "Spasi se ko je očisti: Vođa vjernika (Ali), Gospodar ga Njegov očisti. A za ajet: "I propade ko je pogazi" : Ebu Bekr i Omer, jer pogaziše prisegu Aliju.

Kaže El-Medžlisi u djelu "El-Akaid", (str.58): "Od obaveznih čina u vjeri Imamija jesu: 'Dozvoljenost privremenog braka i odricanje od Ebu Bekra i Omera i Osmana i Muavije."

A u djelu "Hakku-l-Jekin" kaže El-Medžlisi: "Od naše vjere da se odričemo od četiri idola: Ebu Bekra i Omera i Osmana i Muavije i od četiri žene: Aiše i Hafse i Hind i Ummi-l-Hakem i od svih onih što ih slijediše, i da su najgora Allahova stvorenja na Zemlji, i da vjerovanje u Allaha i Njegova Poslanika i imame biva potpuno odricanjem od njihovih neprijatelja."

U djelu "Biharu-l-Envar" (69-137) kaže El-Medžlisi da je sluga Alija ibn Husejna tražio od njega da ga obavijesti o Ebu Bekru i Omeru, pa mu reče: "Nevjernici, i nevjernik je ko ih voli."

U djelu "Nefehatu-l-Lahut fi la'ni El-Džibti ve-t-Tagut" (str.140) kaže El-Karaki u vezi trećeg halife Osmana: "Onaj koji ne nađe u svome srcu neprijateljstva prema Osmanu i ne dozvoljava sebi čast njegovu i ne smatra ga nevjernikom, takav je neprijatelj Allahu i Njegovom Poslaniku, nevjernik u ono što je Allah objavio."

Kaže Ni'metullah El-Džezairi u djelu "El-Envaru-n-Nu'manijje"(1-81): "Osman je u doba Poslanika bio od onih koji su ispoljavali Islam a krili nifak (licemjerstvo)."

---

[1] Ali Imran, 106.-107.

Kaže Zejnud-Din El-Bejadi u djelu "Es-Siratul-Mustekim" (3-50) za bilježnika objave Muaviju, petog halifu muslimana, da nije umro dok nije objesio krst oko vrata."

Tako dragi čitaoče presudiše ši'ije rafidije ashabima Allahovog Poslanika sallallahu alejhi ve sellem, najboljim ljudima nakon poslanika, da su nevjernici i munafici, o kojima Uzvišeni veli: "Muhammed, Poslanik Allahov. I oni koji su sa njim, žestoki prema nevjernicima a milostivi međusobom. Vidiš ih na ruku'u i na sedždi, traže naklonost Allahovu i Zadovoljstvo. Na licu im obilježje od traga sedžde."[1]

I ne samo to, već presudiše svakom onom koji uzima ashabe Allahovog Poslanika sallallahu alejhi ve sellem, za vođe da je nevjernik.

Prenosi El-Mufid u djelu "Eva'ilu-l-Mekalat", (str. 45) da su ši'ije imamije i zejdije učestvovali u borbi protiv Alijeve vojske na Siffinu svi nevjernici i prokleti od Allaha i vječno u vatri.

Rafidije se ne zadovoljavaju samo proglašavanjem ashaba nevjernicima nego u svojim knjigama posvećuju čitava poglavlja kako je proklinjanje neprijatelja vjere, kako nazivaju ashabe, mustehab na kraju svakog namaza. Na primjer, El-'Amili u knjizi "Vesailu-l-Ši'ja" (2-1037) posvećuje poglavlje "Proklinjanju neprijatelja vjere na kraju svakog namaza poimenično", i prenosi da je Ebu Abdullah na kraju svakog namaza proklinjao četvoro muškaraca i žena: Ebu Bekra, Omera, Osmana i Muaviju te A'išu, Hafsu, Hind i Ummul-Hakem, sestru Muavije, neka je Allah zadovoljan sa njima.

Spominje El-Mer'aši u knjizi "Ihkaku-l-Hak" (1-97) dovu "Dva kurejšijska idola" (Ebu Bekra i Omera): "Allahu naš, prokleti dva kurejšijska idola i kćeri njihove koji se suprostaviše Tvojoj Naredbi i porekoše Tvoj Vahj-objavu i ne

[1] El-Feth, 29.

povinovaše se Tvom Poslaniku i izokrenuše Vjeru Tvoju i iskvariše Knjigu Tvoju i obatališe zakone Tvoje i farzove Tvoje i neprijateljima bijehu Tvojim evlijama i Zemlje Tvoje uništiše i robove Tvoje iskvariše. Allahu naš, prokleti njih i sljedbenike njihove i one koji ih vole, jer uništiše kuću poslanstva i iskorjeniše rod njegov i porobiše pomagače njegove i poubijaše djecu njegovu i od minbera Tvog spriječiše nasljednika Poslanika Tvoga i porekoše vođstvo njegovo i širk učiniše pa povećaj grijehe njihove i vječno ih u vatri učini (reci četiri puta): "Allahu naš, muči ih mukom od koje zapomažu stanovnici vatre, amin, Gospodaru svjetova." Onda reci: "Allahu naš, prokleti ih sve skupa."

DVANAESTOIMAMIJE PROGLAŠAVAJU NEVJERNICIMA VJEROVJESNIKOVE, SALLALLAHU ALEJHI VE SELLEM, UKUĆANE.

Vjerovatno će se neko začuditi ovom naslovu, ali je on istinit, a evo knjiga i spisa od dvanaestoimamija koji to potvrđuju:

Prenosi El-Kulejni[1] od Hamrana b. E'ajuna da je rekao: "Rekao sam Ebu Džaferu: 'Žrtvovao bih se za tebe, kako nas je samo malo, pa kada bismo se okupili da pojedemo ovcu ne bismo je u cjelosti pojeli." Reče: "Hoćeš li da te obavijestim o nečemu još čudnijem. Svi muhadžiri i ensarije su otišli", pa je pokazao svojom rukom - "osim trojice." El-Mazindrani[2] kaže u svom komentaru ovog hadisa: "Vjerovatno je pod ovom trojicom mislio na Selmana, Ebu Zerra i El-Mikdada."

Propis ovdje sve obuhvata: i ashabe i Ehlul-bejt, pa čak i ako se navode neke predaje koje izuzimaju Alijja i njegove sinove, dok preostali članovi Ehlu-l-bejta, poput Akilove,

[1] *Usulul-Kafi*, 2/244.

[2] 9/188.

Dž'aferove i El-Abbasove porodice, kao i ostale Vjerovjesnikove, sallallahu alejhi ve sellem, supruge spadaju pod ovo izuzeće iz islama. A Allahu se od toga utječemo.

Čak ši'ije dvanaestoimamije posebno vrijeđaju i proglašavaju nevjernicima određene pripadnike Ehlul-bejta, kao što je Vjerovjesnikov, sallallahu alejhi ve sellem, amidža El-Abbas. Tako kažu da je o njemu Allah objavio ova dva ajeta: "Muhammed b. El-Hasen et-Tusi u svojoj poznatoj knjizi "Ridžalul-kešši"[1] od Ebu Dž'afera prenosi da je rekao da je Allah objavio: *"Onaj ko je na ovom svijetu bio slijep, bit će slijep i na onom i daleko od svakog dobra."* (El-Isra, 72) *"i neće vam savjet moj koristiti, ma koliko ja želio da vas savjetujem."* (Hud, 24.) o El-Abbasu b. Abdul-Muttalibu.

Pa čak proglašavaju nevjernikom Ibn Abbasa, učenjaka ovog Ummeta i tumača Kur'ana koji nije spašen od njihovih uvreda. Muhammed b. El-Hasen et-Tusi[2] prenosi sljedeći citat: "Od Fudajla b. Jesara, a on od Ebu Džafera da je rekao: "Čuo sam ga kako govori: "Rekao je vođa vjernika: "Allahu moj, prokuni dva sina tog i tog, oslijepi ih kao što si zaslijepio njihova srca, njihovu sljepoću učini dokazom sljepila njihovih srca."

U margini ove knjige se navodi: "Dva sina tog i tog su Abdullah i Ubejdullah, sinovi Abbasovi.

Čak i Muhammed b. El-Hanefijje[3] brat El-Hasana i El-Husejna nije spašen od tekfira, jer poslije pogibije El-Husejna sina Alijjevog na Kerbeli, Muhammed se razišao sa svojim bratićem Alijjom b. El-Husejnom b. Alijjom b. Ebi Talibom,

---

[1] *Ihtijaru ma'rifetir-ridžal*, str. 128.

[2] *Ihtijaru ma'rifetir-ridžal*, str. 125.

[3] On je Muhammed b. Alijj b. Ebi Talib, poznat kao Muhammed b. El-Hanfijje. El-Hanefijje je nadimak po njegovoj majci koja je bila iz plemena Benu Hanife. *Sijeru e'alamin-nubela*, 4/110.

tvrdeći da njemu pripada imamet poslije smrti njegovog brata El-Husejna. Alij b. El-Husejn je tada rekao: "Moj otac mi je predao imamet prije nego što je otišao u Irak." Pošto Muhammed b. El-Hanefijje nije bio zadovoljan onim što je rekao njegov bratić, otišli su da traže presudu od El-Hadžerul-esveda, a El-Hadžerul-esved je posvjedočio imamet Aliju b. El-Husejnu." Potom El-Kulejni navodi ove jasne predaje o nevjerstvu i navodnom nevjerstvu i laži Muhammeda b. El-Hanefijje, jer je htio prisvojiti za sebe imamet, a nije ga bio dostojan, kako već rafidije govore.

U knjizi "Usulu-l-Kafi" od El-Kulejnija[1] navodi se poglavlje "Ko bude zagovarao imamet, a imamet mu ne pripada" u kome se kaže:

Prvi hadis: Od Surea b. Kulejba, a on od Ebu Dža'fera da je rekao: "Rekao sam mu riječi Uzvišenog: *Na Sudnjem danu vidjet ćeš one koji su o Allahu laži govorili, a lica im pocrnjela.* (Ez-Zumer, 60.), reče: "Odnose se na onoga ko bude govorio: 'ja sam imam', a nije imam." Upitah: "Pa makar bio iz Alijjeve porodice?" Reče: "Pa makar bio." Upitah: "Pa makar bio direktni potomak Alijja b. Ebi Taliba?" Reče: "Pa makar bio."

Drugi hadis: Od Ebana, a on od Fudajla, a on od Ebu Abdullaha prenosi se da je rekao: "Ko bude zagovarao svoj imamet, a njemu imamet ne priliči, postao je nevjernik."

El-Mazindrani u komentaru ovog hadisa[2] kaže: "On je nevjernik - tj. nevjernik koji je izašao iz islama, kao kada neko tvrdi da je vjerovjesnik, a ustvari nije. Isto je sa onim ko negira imamet onome kome imamet pripada."

Treći hadis: Od El-Husejna b. El-Muhtara prenosi se da je rekao: "Rekao sam Ebu Abdullahau: 'Iskupio bih se za tebe, Uzvišeni kaže: *Na Sudnjem danu vidjet ćeš one koji su o*

---

[1] 1/372.

[2] 6/355.

Allahu laži govorili, a lica im pocrnjela. (Ez-Zumer, 60.). Reče: “Ovaj ajet se odnosi na svakoga onoga ko tvrdi da je imam, a ustvari nije imam.” Upitah: “Pa makar bio iz Fatimine i Alijjeve porodice?” Reče: “Makar bio iz Fatimine i Alijjeve porodice.”

Iz ovih tekstova se tebi očituje da je Muhammed b. El-Hanefijje, radijallahu anhu, kod rafidija lažov i nevjernik, jer je on zagovarao da je imam, a nije bio toga dostojan. Je li to ljubav prema Ehlul-bejtu na koju se pozivaju rafidije? Allahu se utječemo.

PROGLAŠAVANJE SUPRUGA VJEROVJESNIKA, SALLALLAHU ALEJHI VE SELLEM, NEVJERNICIMA KOD DVANAESTOIMAMIJA

Supruge plemenitog Vjerovjesnika i majke vjernika o kojima Uzvišeni kaže: *Vjerovjesnik treba da bude preči vjernicima nego oni sami sebi, a žene njegove su - kao majke njihove.* (El-Ahzab, 6.), čime im je dao visoku poziciju i počast, jer ih je proglasio majkama vjernika, doživjele su ono što su doživjeli i ostali vrijedni i visoko pozicionirani ashabi Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem. Ne znam kakvu ljubav zagovaraju ove rafidije dvanaestoimamije prema Ehlul-bejtu, a ovo su njihova uvjerenja. Utječemo se Allahu od njihovih stanja.

Njihov šejh Džafer Murteza[1] kaže: “Mi nosimo uvjerenje koje nose i naši istaknuti učenjaci, a oni su predvodnici u misli i argumentaciji: Vjerovjesnikova supruga može da bude nevjernica poput supruge Nuha ili Luta.” Vjerovjesnikova, sallallahu alejhi ve sellem, supruga koja se cilja ovim riječima je majka vjernika Aiša, radijallahu anha.

[1] *Hadisu-l-ifk*, str. 17.

Njihov šejh Zejnuddin El-Bejadi en-Nebati[1] o majci vjernika Aiši, radijallahu anha, kaže: "Rekoše: 'Allah ju je očistio', a mi kažemo: "Ima li veće nečistoće od borbe protiv našega imama? To je najveći razvrat. Uzvišeni kaže: *O žene Vjerovjesnikove, ako bi koja od vas očitu bestidnost učinila, kazna bi joj udvostručena bila, a to je Allahu lahko.* (El-Ahzab, 30.)

Uzvišeni Allah obavještava o Nuhovoj i Lutovoj ženi da im nisu ništa koristile mimo Allaha, a ovim se indirektno ciljaju Aiša i Hafsa za svoj postupak, jer se nisu oslonile na Poslanika, pa im on nije mogao ništa koristiti."

Njihov šejh Zejnuddin el-Bejadi en-Nebati[2] u hadisu od Husejna b. Avvana i Ed-Dejlemija koji prenose od Es-Sadika o riječima Uzvišenog: *A kad Poslanik jednoj ženi svojoj tajno govor povjeri.* (Et-Tahrim, 3.) kaže da je to Hafsa. Es-Sadik je rekao: "Uznevjerovala je, jer je rekla: *'Ko tebe o tome izvijesti?'* (Et-Tahrim, 3.) Allah je o njoj i njenoj sestri rekao: *Ako vas dvije učinite pokajanje Allahu, pa, vi ste bile učinile ono zbog čega je trebalo da se pokajete.* (Et-Tahrim, 4.) tj. njihova srca su zalutala, a lutanje označava nevjerstvo.

U drugoj predaji se navodi da je on obavijestio Hafsu da će se njen otac i Ebu Bekr odazvati, pa je ona to otkrila Aiši, a onda ona svome ocu, a on je to otkrio svome drugu (Omeru). Zatim su se ujedinili ne bi li to ubrzali, tako što će ga otrovati. Kada ga je Allah obavijestio o njihovom postupku, htio je da ih ubije, a oni mu se zakletoše da to nisu učinili. Tada je Uzvišeni objavio: *O vi koji niste vjerovali, danas se ne pravdajte, kažnjavate se samo za ono što ste zaslužili.* (Et-Tahrim, 7.)

---

[1] *Es-Siratul-mustekim ila mustehikki et-takdim*, 3/165.

[2] *Es-Siratul-mustekim ila mustehikki et-takdim*, 3/168.

Jusuf El-Bahrani[1] kaže o majci vjernika Aiši, radijallahu anha, da se poslije smrti Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, odmetnula od islama, kao što se odmetnula velika skupina čije je vjerovanje prethodno bilo potvrđeno.

Muhammed b. Husejn en-Nedžefi el-Komi[2] kaže sljedeće: "Od onoga što ukazuje na imamet naših dvanaest imama jeste da je i Aiša nevjernica koja zaslužuje vatru. Ova činjenica je neminovna zbog prioritetnosti našega pravca, a i naših dvanaest imama. Svako ko vjeruje u dvanaest imama ujedno govori da ona zaslužuje prokletstvo i patnju."

El-Medžlisi o riječima Uzvišenog: *On nama navodi primjer.* (Ibrahim, 4.) kaže: "Nije skriveno pronicljivu čovjeku da se u tim ajetima indirektno, pa čak i direktno, spominje licemjerstvo i nevjerstvo Aiše i Hafse."[3]

Rafidije nisu na ovome zastale, već njihov šejh Ahmed El-Ahsai[4] spominje da će njihov navodni Mehdija, kada se pojavi pred Smak svijeta, proživjeti majku vjernika Aišu, radijallahu anha, i bičevati je kao kaznu za njenu potvoru protiv Ibrahimove majke.

Imam Ibn Kesir, Allah mu se smilovao, u komentaru sure En-Nur kaže: "Svi učenjaci su suglasni da onaj koji vrijeđa i pripisuje joj ono što je u ajetu pojašnjeno da joj je pripisivano, postao je nevjernik, jer prkosi Kur'anu."

Imam El-Kurtubi, Allah mu se smilovao, u svome Tefsiru[5] kaže: "Svako ko je bude vrijeđao onim od čega ju je Allah proglasio čistom niječe Allahovu istinu, a ko slaže na Allaha on je nevjernik."

---

[1] *Eš-Šihabus-sakib fi bejani m'ana en-nasib*, str. 236.

[2] *El-Erbein fi imametil-eimmetit-tahirin*, str. 615.

[3] *Biharul-envar*, 22/233.

[4] *Er-Redže'a*, str. 116.

[5] *El-Džami'ul ahkamil-Kur'an*, 12/184

Kažem: Nakon što smo vidjeli ove jasne tekstove o proglašavanju nevjernicima ashaba i majki vjernika od strane ši'ija dvanaestoimamija, pitamo ove rafidije sljedeće:

Kako možete tvrditi da dajete prednost Vjerovjesniku, sallallahu alejhi ve sellem, nad Alijjem b. Ebi Talibom i pazite na njegovo pravo i stepen kada govorite da su se Vjerovjesnikovi, sallallahu alejhi ve sellem, drugovi odmetnuli i postali licemjeri i suprotstavili se, dok u isto vrijeme vidimo kako su drugovi Alijja b. Ebi Taliba dobri vjernici koji ga dosljedno slijede? Potom pitamo kako je Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, mogao da navodno oženi nevjernice, grješnice, licemjerke, nepokorne, a u isto vrijeme vidimio kako je Alijj b. Ebi Talib ženio čestite i čiste vjernice? Zar ovo nije čista kontradiktornost?

PROGLAŠAVANJE HALIFA, KADIJA I VLADA NEVJERNICIMA OD STRANE ŠIIJA DVANAESTOIMAMIJA

Niko nije sačuvan od proglašavanja nevjernikom, ni vladajući ni podređeni. Šiije dvanaestoimamije su muslimanske vladare, kadije i vlade osudili za nevjerstvo govoreći da su to neispravne vlade i da je traženje njihovog suda traženje suda od taguta.

El-Medžlisi[1] spominje: "Prenosi Ebu Besir, a od njega Abdullah, alejhisselam, koji je rekao: "Svaka zastava koja se podigne prije pojave Mehdija, alejhisselam, njen nosilac je tagut koji se obožava mimo Allaha."

Nije dozvoljeno biti pokoran vladaru koji nije od Allaha, osim iz principa pretvaranja (tukija). "Nepravedni imam", "tiranski imam", "koji nisu dostojni imameta" i slične epitete, ši'ije daju muslimanskim vladarima ne spominjući svoje imame. Prema njima na pročelju ovih vladara su pravedne halife, neka je Allah s njima zadovoljan: Ebu Bekr, Omer i Osman.

---

[1] *Biharu-l-envar*, 52/143.

Njihov šejh El-Medžlisi[1] o trojici pravednih halifa kaže: “Oni nisu bili ništa drugo do uzurpatori, tiranini, otpadnici od vjere, Allah ih prokleo, a i one koji ih slijede u nepravdi prema Ehlu bejtu, bili oni prvi ili posljednji.”

Shodno njihovom principu prema halifama muslimana, svakoga onoga ko sa njima sarađuje smatraju tagutom i tiraninom. El-Kulejni, sa lancem prenosilaca od Omera b. Hanzale, prenosi: “Upitao sam Ebu Abdullaha o dvojici ljudi naših sljedbenika koji se spore oko duga ili nasljedstva, pa zatraže sud od sultana ili kadije, je li im to dozvoljeno?” Reče: “Ko od njih bude tražio sud, s pravom ili bez prava, takav nepravedno uzima tuđi imetak, makar se i za njega istina utvrdila, jer ju je uzeo presudom od taguta.”

Homeini[2], popratno govoreći o ovome, pod naslovom “Zabrana traženja presude od nešerijatskih vlasti” kaže: “Imam je odgovorio da je zabranjeno obratiti se nešerijatskim državnim institucijama, svejedno bile one izvršne ili sudske. On govori da muslimanski narod nije dužan da se u svojim pitanjima obraća nepravednim vladarima i kadijama koji rade kod njih, makar osoba koja potražuje pravo bila u pravu i želi im se obratiti da bi došla do toga prava i dobila ga.”

Ukoliko dijete muslimana bude ubijeno ili mu kuća bude opljačkana nema pravo, također, obratiti se nepravednim vladarima radi presude. Također, ukoliko je nekome dao dug i ima živa svjedoka, ne može se obratiti sudijama koji slijede nepravedne vladare i kod njih rade. Onaj ko im se obrati povodom ovakvih i sličnih slučajeva, obratio se tagutu, tj. nešerijatskim vlastima. Pravo koje uzme njihovim posredstvom, uzima ga kao nepravedno uzurpiranje imetka, makar takvo pravo bilo potvrđeno za njega. Ono je za njega zabranjeno i nema prava da njime raspolaže...”

---

[1] *Biharu-l-envar*, 31.

[2] *Islamska vlast*, str. 136.

U knjizi "Biharu-l-envar" od El-Medžlisija[1] od Hubejba es-Sidžistanija prenosi se da je Ebu Džafer el-Bakir prenio od svojih očeva, a oni od Alijja, alejhisselam, a on od Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve alihi, a on od Džibrila, alejhisselam, a on od Allaha da je rekao: "Tako mi Moga ponosa i uzvišenosti, kaznit ću svaki narod u islamu koji se pokori vlasti nepravednog vladara koji nije od Allaha, pa makar takav narod imao dobra i bogobojazna djela. Oprostit ću svakom narodu koji se pokori vlasti pravednog vladara od Allaha Uzvišenog, makar taj narod imao loša djela i postupke."

Kažem: Shodno ovome, sve islamske vlade smatraju se nevjerničkim vladama, a njihovi vladari tagutima, počevši od vladavine prvog halife Ebu Bera es-Siddika, radijallahu anhu, preko Umejevića i Abasovića do današnjeg dana. Sve ove vlade, prema njima, su nevjerničke i nije dozvoljeno pokoravati im se i slušati ih, niti tražiti presudu od njihovog suda, osim kada to tukija nalaže.

SUD ŠI'IJA DVANAESTOIMAMIJA O ISLAMSKIM POKRAJINAMA

Čak i islamske pokrajine, kao što su Arabljansko poluostrvo, Egipat, Šam, Basra obuhvaćene su vrijeđanjem, proklinjanjem i proglašavanjem nevjernicima od strane ši'ija dvanaestoimamija, tj. tih pokrajina i njihovih stanovnika. Nasrnuli su i na Mekku koju je Allah počastio i u njoj načinio Svoj Bejtul-haram i za koju je Allahov Vjerovjesnik Ibrahim, alejhisselam, molio. Uzvišeni Allah kaže: *Kada je Ibrahim zamolio: 'Gospodaru moj, učini ovo mjesto sigurnim boravištem i snabdij plodovima stanovnike njegove.'* (El-Bekare, 126.) Također, nasrnuli su i na Medinu Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, na njene časne stanovnike, neka je Allah na pomoći.

[1] 27/201.

El-Kulejni[1] od Sulejmana b. Halida, a on od Ebu Abdullaha prenosi da je rekao: “Stanovici Šama su gori od Bizantijaca, a stanovnici Medine su gori od stanovnika Mekke, a stanovnici Mekke javno ne vjeruju u Allaha.”

U istom izvoru od Ebu Besira, a on od jednog od dvojice, alejhimesselam, prenosi se da je rekao: “Stanovnici Mekke javno ne vjeruju u Allaha, a stanovnici Medine su poganiji od stanovnika Mekke za sedamdeset puta.”

Eto takvi su, iznose optužbe protiv preostalih podneblja u kojima žive muslimani. U jednoj od predaja u kojoj se optužuju stanovnici Šama, a prenosi je El-Kulejni[2] od Ebu Bekra el-Hadremija, kaže: “Upitao sam Ebu Abdullaha: “Ko je gori, stanovnici Šama ili Bizantinci?” Reče: “Bizantinci su nevjernici koji nisu protiv nas poveli borbu, a stanovnici Šama su nevjernici koji su protiv nas poveli borbu.”

U knjizi “Biharu-l-envar” od El-Medžlisija[3] od Abdulmelika b. Haruna, a on od Ebu Abdullaha, a on od svojih očeva prenosi da je rekao: “Kada je do vođe vjernika došla informacija o Mauviji oko kojeg se okupilo stotinu hiljada ljudi, rekao je: “Iz kojeg naroda?” Rekoše: “Od stanovnika Šama.” Reče: “Nemojte govoriti da su stanovnici Šama, nego stanovnici šu’ma (nesreće).”

Evo i ostalih predaja u kojima se iznose otpužbe o Egiptu i upozoravaju na njegove stanovnike, a Allahu se od toga utječemo. U “Tefsiru-l-Burhan” od Hašima el-Bahranija[4] prenosi se da je Ebu Džafer rekao: “Lijepa li je zemlja Šam, a ružni su njegovi stanovnici. Ružna li je država Egipat, jer je zatvor za one na koje se Allah rasrdio. Sinovi Israilovi nisu

[1] *Usulul-Kafi*, 2/409.

[2] *Usulul-Kafi*, 2/409.

[3] 57/208.

[4] 1/457.

došli u Egipat osim zato što su činili nepokornost Allahu, jer Uzvišeni kaže: *O narode moj, uđite u Svetu zemlju, koju vam je Allah dodijelio, i ne uzmičite nazad, pa da se vratite izgubljeni***.** (El-Maide, 31.) Tj. ovo se odnosi na Šam. Odbili su da uđu u njega, pa su lutali po zemlji četrdeset godina u Egiptu, a potom su u nju ušli nakon četrdeset godina. Reče: "Njihov izlazak iz Egipta i ulazak u Šam je bio nakon njihovog pokajanja i Allahovog zadovoljstva." Rekao je: "Prezirem da pojedem bilo šta što je skuhano u egipatskim loncima. Ne volim da operem svoju kosu egipatskom zemljom bojeći se da mi to ne donese poniženje i od mene ukloni ljubomoru."

U knjizi "Biharu-l-envar" od El-Medžlisija[1] od Jahje b. El-Hasena koji prenosi hadis od Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, sa potpunim lancem, kaže se: "Izbjegavajte Egipat i nemojte u njemu tražiti da boravite, jer smatram da to čovjeku može samo donijeti neljubomoru.

U tefsiru "Nuru-s-sekalejn" od Huvejzija[2] i El-Komijevom Tefsiru[3] od Ebu Abdullaha prenosi se da je rekao: "Alijj b.Ebi Talib je rekao: "Egipćani su prokleti jezikom Davuda, alejhisselam, pa ih je Allah preinačio u majmune i svinje."

Također, u knjizi "Biharu-l-envar" od El-Medžlisija[4] navodi se navod o Egiptu od El-Bizantija da je rekao: "Rekao sam Ridau: "Egipćani tvrde da je njihova zemlja sveta." Upitao je: "A kako to?" Rekoh: "Iskupio bih se za tebe, tvrde da će iz njihovih brda biti proživljeno sedamdeset hiljada ljudi koji će ući u Džennet bez polaganja računa." Reče: "Ne, nije to tako. Allah se rasrdio na Sinove Israilove, pa ih je odveo u Egipat, a kada je postao sa njima zadovoljan iz njega ih je izveo u druge krajeve."

---

[1] Str. 660.

[2] 2/241.

[3] 57/205.

[4] 57/208.

Pa čak i sama Basra nije sačuvana od uvreda ši'ija dvanaestoimamija. U knjizi “Biharu-l-envar” od El-Medžlisija[1] od Mejmuna b. Abdullaha, a on od Ebu Abdullaha, prenosi da je rekao: “Kada je Alijj htio krenuti iz Basre, stao je na njene obronke, a potom rekao: “Allah te prokleo, zemljo koja si najsmrdljivija, koja se najprije srušiš i koja će biti najžešće kažnjena.”

Poslije svih ovih kletvi za Mekku, Medinu i ostala podneblja u kojima žive muslimani, koji je to onda grad koji je siguran i bezbijedan kod ši'ija dvanaestoimamija?

U knjizi “Biharu-l-envar” od El-Medžlisija[2] od Ebu el-Ekrada Alijja b. Memnuna es-Saida prenosi se da je Ebu Abdullah rekao: “Allah je uzeo Kufu kao argument protiv ostalih gradova i vjernike, stanovnike ovog grada, protiv stanovnika ostalih gradova. Uzeo je kao argument grad Kom nad ostalim gradovima i njegove stanovnike nad svim stanovnicima istoka i zapada od džinna i ljudi. Allah nije ostavio Kom i njegove stanovnike potlačenim, već ih je uputio i pomogao...”, da bi na kraju ove predaje rekao: “Meleki odstranjuju nedaće od Koma i njegovih stanovnika. Neće neki nasilnik krenuti na njega, a da ga Allah neće uništiti kao nasilnika ili ga preteči iznenadnom nedaćom ili neprijateljem.”

I ne samo to, već jedna od džennetskih vrata će biti, kako tvrde, samo za stanovnike Koma. U knjizi “Biharu-l-envar” od El-Medžlisija[3] od Ebu El-Hasena er-Ridaa prenosi se da je rekao: “Džennet ima osmera vrata, a stanovnicima Koma će pripadati jedna od njih. Blago li njima! Blago li njima!”

U drugoj predaji iz istog izvora[4] prenosi se od Ridaa da je rekao: “Džennet ima osmera vrata, troja su za stanovnike Koma, pa blago li njima, blago li njima!”

[1] 75/203.

[2] 57/212-213.

[3] 60/215.

[4] 60/228.

Muslimanu, pogledaj, kako proklinju časnu Mekku kao Allahov harem, te proklinju Medinu Allahovog Poslanika i njene stanovnike, kao i stanovnike Šama, Egipta i Basre, a zatim nalazimo kako je Allah, navodno, zadovoljan za iranskim Komom i njegovim stanovnicima, pa čak, Uzvišeni Gospodar je postavio posebne meleke koji Kom i njegove stanovnike štite od belaja. Kakav je ovo fanatizam!? Zar ovo ne ukazuje da je ši'iam ustvari rasno nacionalističko proklamiranje?

OPĆENITO PROGLAŠAVANJE MUSLIMANA NEVJERNICIMA OD STRANE DVANAESTOIMAMIJA

Spomenuli smo na početku knjige govor i citate dvanaestoimamijskih učenjaka koje je prenio El-Medžlisi, a u kojima se kaže da onaj koji niječe njihovu navodnu vlast, djela će mu propasti i od njega ih Allah neće primiti. Takav će, prema njima, na Sudnjem danu biti stanovnik Vatre, a Allahu se od toga utječemo.

Ebu Džafer Et-Tusi[1] od Mejsema prenosi da je rekao: "Hoćete li da vam ispričam nešto od El-Hasena b. Alijja?" Rekoh: "Svakako." Reče: "Došao sam mu i poselamio ga...", pa je na kraju rekao: "Habbabe, niko nije na vjeri Ibrahima od ovoga ummeta osim nas i naše skupine (ši'ija). Svi ostali nemaju nikakve veze sa njom."

Ebu Džafer Et-Tusi, također u istom izvoru navodi od Habbabe el-Valije da je rekla: "Čula sam El-Husejna b. Alijja kako govori: "Mi i naša skupina (ši'ije) smo u prirodnoj urođenosti s kojom je poslan Muhammed, sallallahu alejhi ve alihi, a ostali ljudi nemaju ništa sa njim."

Njihov šejh El-Hadž Efa Husejn et-Tabatabai el-Brodžerdi u svojoj enciklopediji "Zbirka ši'itskih hadisa" spominje poglavlje 'Uslov pokornosti imamima i vjerovanje u njihov

[1] *Ihtijaru ma'rifetir-ridžal*, str. 198.

imamet da bi djela bila primljena’. Potom u istom izvoru[1] spominje od Vjerovjesnika da je rekao: “Tako mi Onoga koji me je poslao sa istinom, kada bi neko od vas hiljadu godina bio u ibadetu, između rukna i mekama (K’abe i Mekami Ibrahima), a ne bude pokoran Alijju i imamima od njegovih potomaka, alejhimesselam, Allah će ga na njegovim nozdrvama odgurati u vatru.” Ibn Babuja el-Kommi, poznatiji kao Es-Saduk[2] kaže: “Vjerujemo da onaj ko negira imamet vođe vjernika Alijja b. Ebi Taliba i imama poslije njega, poput je onoga ko negira vjerovjesništvo svih vjerovjesnika. Također vjerujemo da onaj ko potvrdi i prizna vođu vjernika (Alijja), a negira jednog od imama poslije njega da je poput onoga ko prizna sve vjerovjesnike, a negira vjerovjesništvo Muhammeda, sallallahu alejhi ve alihi.” Potom je argumentirao hadisom koji se pripisuju Džaferu es-Sadiku da je u njemu rekao: “Ko negira našeg zadnjeg kao da je negirao i našeg prvog.” Također, pripisuje se Vjerovjesniku, sallallahu alejhi ve sellem, da je rekao: “Poslije mene će biti dvanaest imama. Prvi od njih je vođa vjernika Alijj b. Ebi Talib, a zadnji od njih je Mehdija. Ko se njima pokorava pokorava se meni, ko je njima nepokoran nepokoran je i meni. Ko negira jednog od njih negirao je i mene.”

Kažem: Nema sumnje da je negiranje Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, nevjerstvo koje izvodi iz vjere. Ovo je citat od njihovog povjerljivog šejha koji nam govori da ne vjeruje svako ko nije ši’ija dvanaestoimamija, pa čak i ako je zejdija ili ismailija, jer zejdije i ismailije se sa dvanaestoimamijama ne slažu u pogledu svih imama, već samo oko nekih, pa stoga o njima donose sud nevjerstva. Zato će svi biti vječno u vatri. Nema pokreta, nema snage osim uz pomoć Allaha.

[1] *Džami’u ehadisiš-šiah*, 1/429.

[2] *El-I’atikadat*, str. 103.

Njihov šejh Abdullah Šibr[1] prenosi citat od svoga šejha El-Mufida iz knjige "El-Mesair": "Imamije su se usaglasile da onaj ko negira imamet jednog od imama i zaniječe ono čime ga je Allah obavezao u vidu obavezne pokornosti, zalutali je nevjernik koji zaslužuje vječnu patnju u vatri." Šejh raifidijske sekte Et-Tusi kaže: "Odbijanje imameta je kufr, kao što je odbijenje vjerovjesništva kufr, jer njihovo nepoznavanje je istoznačno." El-Fejz el-Kašani[2] kaže: "Ko negira imamet jednog od njih, ili dvanaest imama, poput je onoga koji negira vjerovjesništvo svih vjerovjesnika, alejhimusselam."

Ibn El-Mutahher el-Hilli u knjizi "El-Elfejn" kaže: "Imamet je opće dobro, a vjerovjesništvo posebno dobro, jer moguće da u određenom vremenu nema živog vjerovjesnika, za razliku od imama, a što ćemo kasnije pojasniti. Negiranje općeg dobra je veće zlo od negiranja posebnog dobra. Na to ukazuje Es-Sadik, alejhis-selam, kada govori o onome ko direktno niječe imamet i kaže da je takva osoba najgora. Ovo značenje je jasno, jer židovi i kršćani su negirali vjerovjesništvo sa posebnim dobrom, a sunnije su negirale opće dobro koje se nalazi u imametu. Onaj ko negira posebno dobro, kao što kaže, gori je od onoga koji negira opće dobro." Tako su sunnije prema mišljenju ovog šiitskog dvanaestoimamskog učenjaka gori od židova, kršćana i medžusija.

Njihov šejh i muhaddis Jusuf el-Bahrani[3] kaže: "Kada bi samo bilo razlike između nevjerovanja u Allaha Uzvišenog i Njegovog Poslanika, te između nevjerovanja u imame, jer je potvrđeno da je imamet jedan od temelja vjere!" Također, isti ovaj njihov šejh[4] jasnim izražajem kaže: "Saznao si da onaj ko se suprotstavlja je nevjernik i da nema nikakvog udjela u islamu, ni na jedan način, kao što smo to pojasnili u knjizi "Eš-

---

[1] *Hakkul-jekin fi ma'rifeti usullid-din*, 2/189.

[2] *Minhadžun-nedžati*, str. 48.

[3] *El-Hadaikun-nadireh*, 18/153.

[4] Isti izvor.

Šihabus-sakib”. El-Medžlisi[1] kaže: “Znaj da se nazivom širka i kufra nazivaju oni koji ne vjeruju u imamet vođe vjernika i ostalih imama iz njegovog potomstva, te drugima daje prednost u odnosu na njih, a to ukazuje da će oni biti vječno u vatri džehennema.” Njihov šejh Abdullah el-Mamikani potvrđuje osudu nevjerstvom i širkom na Budućem svijetu za onoga ko ne bude ši’ija dvanaestoimamija. On kaže: “Krajnje što se može uzeti iz predaja je da osuda za nevjerstvo i širk na Ahiretu važi za svakoga ko nije bio dvanaestoimamija.” [2]

Evo njihovoga šejha Abbasa el-Kommija koji iznosi sud da će sve nedvanaestoimamije ući u vatru, a Allahu se od toga utječemo. On kaže: “Jedno od mjesta na Ahiretu jeste i Sirat koji će oslikavati pravi put na dunjaluku, a on je istinita vjera, put vilajeta, slijeđenje hazreti emirul-mu’minina i čistih imama iz njegovog potomstva, alejhimusselam. Ko god zastrani sa ovoga puta i skrene ka neistini, riječju ili djelom, poskliznut će sa te prepreke (Sirata) i pasti u Džehennem.”[3] Njihov muhaddis Abbas el-Kommi od njihovog šejha Muhammeda Bakira el-Medžlisija prenosi da je rekao: “Sve ove prepreke će biti na Siratu. Jedna od tih prepreka će se zvati i vilaje koja će zaustavljati sva stvorenja i pitati ih da li su bili pokorni emirul-mu’mininu i imamima poslije njega. Ko ovoj prepreci priđe bit će spašen i preći će, a ko joj ne priđe past će”, a potom je spomenuo riječi uzvišenog: *Zaustavite ih, jer su oni odgovorni.* (Es-Saffat, 24.)[4] Čak i obične ljude sunnije podrazumijevaju pod osudom za nevjerstvo i prijetnjom odlaska u vatru. Njihov šejh Abdullah Šibr u svojoj knjizi kaže: “Ostali koji se suprotstavljaju, a nisu se direktno usprotivili i prkosili i pristrasni bili, kod većine imamija, kao što je Seid Murteza, su nevjernici na dunjaluku i Ahiretu, a kod većine koja je poznatija su takvi vječno u vatri

[1] *Biharu-l-envar*, 23/390.

[2] *Tenkihu-l-mekal*, 1/308.

[3] *Menazilu-l-Ahireh*, str. 149.

[4] *Menazilu-l-Ahireh*, str. 150.

na Ahiretu.[1] Kažem: Ovo je opasno priznanje od njihovog šejha Abdullaha Šibra, a što je mišljenje i skupine ši'ija dvanaestoimamija koji kažu da su sunnije nevjernici na dunjaluku i Ahiretu, a što se tiče nevjerstva sunnija i njihovog vječnog ostanka u vatri na Sudnjem danu, postoji potpuni konsenzus kod njih.

Njihov imam Homeini prenosi predaju od Muhammed b. Muslima es-Sekafija da je rekao: "Upitao sam Ebu Džafera Muhammeda b. Alijja, alejhisselam, o riječima Uzvišenog: *Allah će njihova hrđava djela u dobra promijeniti, a Allah prašta i Milostiv je.* (El-Furkan, 70.), pa je rekao: "Dovest će se griješnik, vjernik na Sudnjem danu i bit će postavljen na mjesto suđenja, pa će Allah preuzeti njegov obračun tako da niko od drugih ljudi neće moći tom obračunu prisustvovati. Upoznat će ga sa njegovim grijesima sve dok ih ne bude priznao. Tada će Uzvišeni Allah pisarima reći: "Zamijenite njegove grijehe dobrim djelima i pokažite ih ljudima." Tada će ljudi reći: "Ovaj čovjek nije imao nijedan grijeh." Zatim će Allah narediti da se on uvede u Džennet. Ovo je ispravno tumačenje ajeta koji se odnosi posebno na naše grješnike (ši'ije)."[2] Potom Homeini komentarišući ovaj govor kaže: "Poznato je da se ova činjenica posebno veže za pristalice Ehlul-bejta i da će je ostali biti lišeni, jer iman se dobija samo posredstvom Alijja i njegovih nepogrješivih opunomoćenika, alejhimusselam. Zapravo, ne prima se vjerovanje u Allaha i Njegovog Poslanika bez vjerovanja u vilajet." Homeini[3] kaže u poglavlju "Pojašnjenje vilajeta Ehlu Bejta kao uslova za primljenost djela": Prethodno navedeni časni hadis u kome se kaže da vilajet Ehlu Bejtu i njihovo poznavanje je uslov za primljenost djela, smatra se sasvim jasnim činjenicama za koje nema pogovora. Zapravo, to je i jedna od nepobitnih nužnosti šiitskog svetog pravca. Predaje o ovoj temi su daleko veće da bi se mogle sve

---

[1] *Hakku-l-jekin fi ma'rifeti usuli-d-din*, 2/188.

[2] *El-Erbe'in*, str. 511.

[3] *El-Erbe'in*, str. 512.

staviti u ove sažete knjige. Ove predaje su veće od tevatura (prenesene, navodno, s tolikim brojem prenosilaca da nema nikakve sumnje), a ova knjiga dobiva poseban blagoslov spomenom tih predaja." Homeini potvrđuje ovo značenje[1] kada kaže: "Obavijesti o ovoj tematici i ovom sadržaju su mnogobrojne. Iz njihovog mnoštva se uzima činjenica da je vilajet Ehlul-Bejta uslov za primljenost djela kod Allaha Uzvišenog, a i uslov za primljenost vjerovanja u Allaha i Njegovog Poslanika." Kažem: Ovo znači da veliko mnoštvo muslimana, a oni su Ehlus-sunnet kod Homeina su nevjernici i njihova djela nisu primljena kod Allaha. Allahu se utječemo od vjerovanja rafidija.

Njihov šejh Niametullah el-Džezairi[2] je to proklamirao javno i jasno, govoreći da sa nama nemaju zajedničkog Boga, niti vjerovjesnika niti imama: "Mi sa njima nemamo zajedničkog boga, ni vjerovjesnika ni imama, zato što oni govore da je njihov Bog onaj čiji je Muhammed bio vjerovjesnik, a Ebu Bekr nasljednik. Mi ne vjerujemo u tog Boga, a niti u Vjerovjesnika, već kažemo: Bog čijem je Vjerovjesniku nasljednik Ebu Bekr nije naš bog, a niti je taj Vjerovjesnik naš vjerovjesnik."

Kažem: Ovo je opasno i jasno priznanje u kome se jasno naznačava da se rafidije dvanaestoimamije ne slažu sa muslimanima oko Boga, poslanog Vjerovjesnika i imama kojima su ashabi, neka je Allah s njima zadovoljan, dali prisegu. Sve je ovo povodom nijekanja navodnog imameta Alijja b. Ebi Taliba od strane Ehlis-sunneta i njihovog vjerovanja da je on četvrti halifa poslije Ebu Bekra, Omera i Osmana, neka je Allah s njima svima zadovoljan.

Njihov šejh Muhammed Hasen en-Nedžefi kaže: "Onaj ko se suprotstavlja sljedbenicima istine je nevjernik bez ikakvog razilaženja oko toga među nama, pa se tako prenosi od

[1] *El-Erbe'in*, str. 513.

[2] *El-Envaru-n-nu'manijje*, 2/279.

vrijednog Muhammeda Saliha u komentaru "Usulu-l-Kafi", pa i od poštovanog kadije Nurullaha da su presudili nevjerstvom onome ko negira vilajet, jer je to jedan od temelja vjere."[1]

On također kaže: "Poznato je da je Uzvišeni Allah uspostavio bratstvo među vjernicima kada kaže: *Samo su vjernici braća.* (El-Hudždurat, 10.) ne uključujući tu druge. Kako se onda može zamisliti bratstvo između vjernika i onoga ko se susprotstavlja nakon što su došle neoborive predaje i jasni dokazi obaveznosti neprijateljstva prema njima i odricanje od njih?

Njihov šejh Muhsin Et-Tabatabai, zvani El-Hakim[2] prenosi da je nevjernik svako ko im se suprotstavlja, a oko toga kod njih nema nikakvog razilaženja.

U knjizi "Vesailu-š-ši'iah" od El-Hurra el-Amirija[3] od Musaa b. Abdurabbiha, a on od El-Husejna b. Alijja, a on od Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve alihi, prenosi se hadis u kome se kaže: "Ko tvrdi da voli Vjerovjesnika, a ne voli njegovog nasljednika postao je nevjernik. Ko tvrdi da poznaje Vjerovjesnika, a ne poznaje njegovog nasljednika, postao je nevjernik."

Ovaj isti El-Huur el-Amiri spominje da onaj ko negira samo jednog šiitskog imama biva nevjernik u Allaha, a Allahu se od toga utječemo.

Navodi se u njegovoj knjizi "Vesailu-š-šiah"[4] od Ebu Halida el-Kabilija, a on od Alijja b. Husejna da je rekao: "Upitao sam ga: "Koliko će biti imama poslije tebe?" Reče: "Osam, jer je dvanaest imama poslije Allahovog Poslanika", da bi na kraju rekao: "Ko nas zamrzi i odbaci, ili barem jednog od nas, on je nevjernik u Allaha i Njegove dokaze."

---

[1] *Dževahiru-l-kelam*, 6/62.

[2] *Mustemsiku-l-urveti-l-vuska*, 1/392

[3] 18/562.

[4] 18/563.

Njihov veliki muhaddis i šejh El-Kulejni spominje da u vjeri islamu nije niko drugi osim dvanaest imama i njihovih pristalica, a ostale neši'ije su nemuslimani.

On kaže[1]: Od Alijja b. Ibrahima, a on od svoga oca, a od od Abdulaziza el-Muhtedija, a od Abdullaha b. Džunduba se prenosi da je rekao da mu je Er-Rida napisao: "A zatim, Muhammed je bio Allahov povjerenik među Njegovim stvorenjima, a kada je usmrćen mi, Ehlul-bejt, smo njegovi nasljednici. Mi smo Allahovi povjerenici na zemlji. Kod nas je znanje o blagodatima i iskušenjima, arapskom rodoslovlju i rođenju islama. Mi prepoznamo kod čovjeka kada ga vidimo suštinu njegovog vjerovanja ili licemjerstva. Naše pristalice su poimenice zapisane kao i po imenima svojih očeva. Allah je od njih uzeo čvrsti ugovor. Oni su zajedno sa nama. Niko u islamu nije osim nas i njih sve do Sudnjeg dana." Jusuf el-Bahrani[2] kaže: "Ovo su citati o statusu onih koji se suprotstavljaju po pitanju imameta. Dao je prednost mišljenju da su sunnije nevjernici, jer su zanijekali ono što je nužno potrebno poznavati u vjeri, a to je imamet." Ibn Babuje el-Kommi, poznatiji kao es-Saduk, priznaje proglašavanje sunnije nevjernicima i to otvoreno, i to pripisuje časnom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, kada kaže u svome citatu[3]: "Od Seida b. Džubejra, a on od Ibn Abbasa se prenosi da je rekao: "Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve alihi: "Onaj ko se suprotstavlja Alijju b. Ebi Talibu poslije mene je nevjernik, a ko mu pripisuje druga on je mušrik. Ko ga voli on je vjernik, ko ga mrzi on je licemjer. Ko ga slijedi priključit će mu se. Ko se protiv njega bori otpadnik je. Ko mu replicira bit će uništen. Alijj je Allahovo svjetlo na Njegovoj zemlji, Njegov argument protiv ljudi. Alijj je Allahova sablja protiv Njegovih neprijatelja i nasljednik znanja od Njegovih vjerovjesnika. Alijj je Allahova gornja riječ i donja riječ Njegovih neprijatelja. Alijj je predvodnik svih nasljednika i nasljednik

[1] *Usulu-l-Kafi*, 1/223.

[2] *Eš-Šihabu-s-sakibn fi bejani m'anen-nasib*, atr. 84.

[3] *El-Emali el-medžlisu-s-salis*, str. 61.

predvodnika svih vjerovjesnika. Alijj je vođa vjernika, vođa spašene skupine i imam svih muslimana - Allah neće primiti vjerovanje osim sa vjerovanjem u njegov vilajet i pokornost." Ovo su druge predaje iz knjiga ši'ija dvanaestoimamija u kojima proglašavaju nevjernicima i vjeruju da će u vatru ući svaki musliman koji im se bude suprotstavljao. El-Kulejni prenosi od Muhammeda b. Jahjaa, a on od Ahmeda b. Muhammeda, a on od Ibn Mahbuba, a on od El-Hasena b. Neima es-Sahhafa da je rekao: "Upitao sam Ebu Abdullaha o riječima Uzvišenog: *Neko je od vas nevjernik, a neko vjernik.* (Et-Tegabun, 2.) Tada je rekao: "Allah je znao njihovo vjerovanje u naš vilajet i nevjerovanje u njega na dan kada je od njih uzeo čvrsti ugovor dok su bili još u kičmama Adema, alejhisselam, kao sjeme."[1]

Es-Saffar od Muhammeda b. Jahjaa, a on od Ahmeda b. Muhammeda b. Isaa, a on od El-Hasena b. Sejfa, a on od svog brata, a on od svog oca, a on od Ebu Hamze, a on od Ebu Džafera o riječima Uzvišenog: *Vi govorite nejednako.* (Ez-Zarijat, 8.) u pitanju vilajeta: *Od Njega se odvraća onaj za kog se znalo da će se odvratiti.* (Ez-Zarijat, 9.) kaže: "Ko odstupi od našeg vilajeta odstupio je od Dženneta."[2]

El-Kulejni prenosi od Ebu Abdullaha da je rekao: "Tako mi Allaha, kada bi čovjek postio danju, a klanjao noću, a zatim pred Allaha dođe bez vjerovanja u vilajet nas Ehlu bejta, došao bi pred Njega, a On ne bi bio sa njim zadovoljan već bi bio srdit." Potom je rekao: "To se navodi u riječima Uzvišenog: *A prilozi njihovi neće biti primljeni zato, što u Allaha i Njegova Poslanika ne vjeruju, što lijeno namaz obavljaju i što samo preko volje udjeljuju. Neka te ne oduševljavaju imeci njihovi, a ni djeca njihova! Allah hoće da ih njima kazni na ovom svijetu i da im duše, dok su nevjernici, izađu.* (Et-Tevbe, 54.-55.)[3]

---

[1] *Usulul-Kafi*, 1/413.

[2] *Besairud-deredžat*, str. 97.

[3] *Er-Revdatu mine-l-Kafi*, 8/107.

Prenosi Alijj b. Ibrahim el-Kommi u tefsiru sure Et-Tegabun[1]: “Pričao nam je Alijj b. El-Husejn od Ahmeda b. Ebu Abdullaha, a on od Ibn Mahbuba a on od El-Husejna b. Neima es-Sahhafa da je rekao: “Upitao sam Es-Sadika o riječima Uzvišenog: *Neko je od vas nevjernik, a neko vjernik.* (Et-Tegabun, 2.), pa je rekao: “Allah je znao za njihovo vjerovanje u naš vilajet i njihovo nevjerovanje u njega na dan kada je od njih uzeo čvrsto obećanje dok su još bili sjeme u kičmi Ademovoj, alejhisselam.”

Prenosi se od Alijja b. Ibrahima el-Kommija u tefsiru sure Eš-Šu’ara[2], od njegovog oca, a on od Ebu Usame, a on od Ebu Abdullaha i Ebu Džafera da su rekli: “Tako nam Allaha, mi ćemo se zalagati za griješnike iz reda naših pristalica sve dok naši neprijatelji kada to vide ne kažu: *...ni prisna prijatelja, da nam je samo da se povratimo, pa da postanemo vjernici!’ U tom je pouka, ali većina ovih nisu vjernici.* (Eš-Šuara, 101.-103.).

Ibn Fuluje el-Kommi od Haruna b. Haridže, a on od Ebu Abdullaha prenosi da je rekao: “Pitao sam ga o onome ko izostavlja posjetu kaburu El-Husejna b. Alijja bez opravdanja. Reče: “Takav čovjek je stanovnik Džehennema.”[3]

Es-Saduk od Ibn Ebi Lejle prenosi da je rekao: “Rekao je Džafer b. Muhammed da mu je njegov otac pričao od svojih predaka da je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: “Ko bude nešto od vjere uspoređivao sa svojim mišljenjem (analogija) Allah će ga u vatri sastaviti sa Iblisom.”

Od Saduka b. Sudejra prenosi se da je rekao: “Rekao je Ebu Džafer: “Znanje koje je dato Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve alihi, je kod Alijja. Ko ga spozna vjernik je, a ko ga negira nevjernik je.”[4]

[1] 2/354.

[2] 2/99.

[3] *Kamilu-z-zijarat*, str. 356.

[4] *Ilelu-š-šerai’a*, 1/211.

Es-Saduk prenosi do S'ada b. Ebi Seida el-Belhija da je rekao: "Čuo sam Ebu El-Hasena kako govori: "Allah u svakom vremenu kada ljudi obavljaju namaz daje prokletstvo." Upitah: "Iskupio bih se za tebe, a zašto?" Reče: "Zbog nijekanja našega prava i utjerivanja nas u laž."[1]

Es-Safar u svojoj knjizi prenosi od El-Husejna b. Jezida, a on od Džafera b. Muhammeda, a on od svoga oca, a on do svoga djeda da je rekao: "Rekao je Alijj b. El-Husejn: "Allah je poslao Džebraila u Džennet, pa mu je dao nešto njegove zemlje. Poslao je meleka smrti na zemlju i donio je nešto zemlje sa nje. Potom je sastavio ove dvije zemlje i podijelio na dva dijela i nas učinio od boljeg dijela, a i naše pristalice od zemlje od koje smo mi stvoreni. Naše pristalice koje u sebi imaju sklonosti ka lošim djelima su takve što se sa njima pomiješala loša zemlja, ali će ipak konačno u Džennet. Naši neprijatelji koji kod sebe imaju dobročinstva, namaza, posta i dobrih djela su takvi što se sa njima pomiješalo dobre zemlje, a njihov konačan završetak je u vatri."[2] Tj. konačni ishod za sve one koji nisu ši'ije dvanaestoimamije je vatra džehennema, a Allahu se utječemo od toga.

Es-Safar od Muhammeda b. Mervana, a on od Ebu Abdullaha prenosi da je spomenuo hadis o ovoj zemlji i da je Allah stvorio imame od nura Svoje veličine, a da je njihove pristalice (ši'ije) stvorio od njihove zemlje. Potom je imam o ši'ijama rekao: "Zato smo mi postale vođe, a oni (ši'ije) ljudi. Ostali ljudi su mase u vatri i ka vatri."[3]

Prenosi Es-Safar od Muhammed b. El-Fadla, a on od Ebu Hamze da je rekao: "Upitao sam Ebu Džafera o riječima Uzvišenog Allaha: *A onaj ko otpadne od prave vjere - uzalud će mu biti djela njegova, i on će, na onom svijetu, gubitnik biti.* (El-Maide, 5.). Reče: "Tumačenje ovog ajeta se nalazi u skrivenom značenju Kur'ana

---

[1] *Ilelu-š-šerai'a*, 2/602.

[2] *Besairu-d-deredžat*, str. 37.

[3] *Besairu-d-deredžat*, str. 40.

(ezoterija), a znači: Ko ne vjeruje u Alijjev vilajet, a Alijj je ovdje imam." Reče: "Upitao sam Ebu Džafera o riječima Uzvišenog: *Nevjernik je šejtanov pomagač protiv njegovog Gospodara.* (El-Furkan, 55.). Reče: "Tumačenje ovog ajeta je u skrivenom značenju Kur'ana, a označava Alijja. On je njegov gospodar u vilajetu, pokornosti, a gospodar je Stvoritelj koji se ne može opisati." Ebu Džafer reče: "Alijj je Muhammedov dokaz. Muhammed je pozivao u vilajet Alijju. Zar nisi čuo riječi Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve alihi: "Kome sam ja zaštitnik i Alijj mu je zaštitnik. Allahu budi prijatelj onome ko je njemu prijatelj, a budi neprijatelj onome ko je njemu neprijatelj." Riječi Uzvišenog: *Vi govorite neusaglašeno.* (Ez-Zarijat, 8.) također označavaju Alijja, tj. oko njega se razilaze i ovaj ummet se razilazi oko njegovog vilajeta, pa ko ostane ispovijedajući pokornost Alijju ući će u Džennet, a ko mu se suprotstavi ući će u vatru."[1]

El-Kulejni u svojoj knjizi "Usulu-l-Kafi"[2] spominje: "Naše pristalice (ši'ije) su poimenice zapisane, kao i po imenima svojih očeva. Od nas i od njih je uzeto čvrsto obećanje. Oni će imati ono što i mi imamo. U vjeri islamu nije niko drugi osim nas i njih." Čak i novotari su kod ši'ija dvanaestoimamija nevjernici. Njihov šejh El-Mufid[3] spominje saglasnost imamija u pogledu proglašavanja nevjernicima novotara kada kaže: "Imamije su se usaglasili da su svi novotari nevjernici, te da vođa od njih treba zatražiti pokajanja. Kada ih se dočepa nakon što ih je pozivao, nad njima uspostavi argument. Ukoliko se pokaju od svojih novotarija i krenu ispravnim putem, bit će prihvaćeni, a ako ne pobit će ih jer su se odmetnuli od vjerovanja. Ko umre od njih na toj novotariji bit će stanovnik vatre."

Ovdje se postavlja pitanje: Ko to proglašava muslimane nevjernicima i donosi sud o njihovom ulasku i vječnom boravku u vatri?

---

[1] *Besairu-d-deredžat*, str. 97.

[2] 1/223.

[3] *Evailu-l-mekalat*, str. 50.

PROGLAŠAVANJE ZEJDIJA I ISMAILIJA NEVJERNICIMA OD STRANE ŠI'IJA DVANAESTOIMAMIJA

Zejdije i ismailije su dvije šiitske sekte. Međutim, i pored toga nisu stavljeni sa dvanaestoimamijama pod okrilje ši'ima. Navode se mnoge predaje u knjigama ši'ija dvanaestoimamija koje zejdije i ismailije osuđuju za nevjerstvo, a neke ćemo od njih spomenuti u sažetijem obliku.

PREDAJE O PROGLAŠAVANJU ZEJDIJA NEVJERNICIMA

El-Kulejni[1] od Abdullaha b. El-Mugire prenosi da je rekao: "Rekoh Ebu El-Haseni, alejhisselam: "Imam dvojicu komšija. Jedan je nasibija[2], a drugi je zejdija i neophodno je da sarađujem, pa s kime da sarađujem?" Reče: "Obojica su zlo. Ko negira jedan ajet iz Allahove Knjige bacio je islam za svoja leđa, a on negira čitav Kur'an, sve vjerovjesnike i poslanike." Reče: "Ovaj sunnija je tvoj protivnik, a zejdija je naš protivnik." Et-Tusi od Omera b. Zejda prenosi da je rekao: "Upitao sam ga o sadaki nasibijama i zejdijama. Reče: "Ništa im ne daji kao sadaku niti ih napajaj vodom, ako možeš." Rekao je: "I zejdije su nasibije."[3]

---

[1] *Er-Revdatu minel-Kafi*, 8/235.

[2] Nasibija je kod ši'ija dvanaestoimamija sunnija. Husejn Alu Usfur ed-Deran el-Bahrani u svojoj knjizi *El-Mehasinu-l-nefsanije fi edžvibeti-l-horosanije* na str. 247 kaže: "Zapravo, predaje od imama, alejhimusselam, govore da je nasibija onaj za koga se kod njih kaže da je sunnija."

Status nasibije kod ši'ija dvanaestoimamija pojašnjava Niametullah El-Džezairi u svojoj knjizi *El-Envaru-n-nu'manijje*, (2/306-307): "Status nasibije, njegovih stanja i propisa o njemu pojašnjava se sa dvije stvari: Prva: Pojašnjenje značenja nasibija koje se navodi u predajama, a označava prljavoga čovjeka i gorega od židova, kršćanina i medžusije, tj. on je prljavi nevjernik prema konsenzusu imamijskih učenjaka ... da bi na kraju rekao: "Jedan od znakova po kojima se prepoznaju nasibije je davanje prednosti drugima nad Alijjom."

[3] *Tehzibul-ahkam*, 4/53.

El-Kešši od Omera b. Zejda prenosi da je rekao: “Upitao sam Ebu Abdullaha, alejhisselam, o davanju sadake nasibiji ili zejdiji, pa je rekao: “Ne daji im sadaku i ako možeš nemoj ih napajati vodom.” Rekao mi je: “Zejdije su nasibije.”[1]

El-Kešši od Ibn Ebi Umejra, a on od onih koji su mu prenijeli predaju prenosi: “Upitao sam Muhammeda b. Alijja er-Ridaa, alejhisselam, o ovom ajetu: *Neka lica toga dana bit će potištena, premorena, napaćena.* (El-Gašije, 2.-3.). Reče: “Ovaj ajet je objavljen o nasibijama, zejdijama i onima koji su neopredijeljeni u pogledu nasibija.”[2]

Njihov šejh El-Medžlisi kaže: “Naše knjige u kojima se prenose predaje su ispunjene obavijestima koje ukazuju da su zejdije nevjernici, a i njima slični fathije i vakife.”[3]

PREDAJE O PROGLAŠAVANJU ISMAILIJA NEVJERNICIMA

Njihov šejh Muhammed Tahir en-Nedžefi el-Kommi jasno govori o proglašavanju ismailija nevjernicima i osuđuje njihovo neispravno vjerovanje, pa čak ih naziva i ateistima kada kaže u jednom citatu: “Ismailitski pravac je očito neispravan zbog njihovih loših uvjerenja i njihova ružna pravca. Nazvani su ismailijama jer se pripisuju Ismailu b. Džaferu es-Sadiku, alejhisselam, a i batinijama (ezoteristima) jer kažu: Sve što ima vanjštinu ima i svoju unutrašnjost, što predstavlja osnovu, a vanjština pokazuje ono što je u nutrini. Ne može postojati nešto što ima vanjštinu, a da nema svoju nutrinu (skrivenost), osim da je poput fatamorgane, a ne može biti ni nutrina bez vanjštine, a da neće biti poput mašte koja nema nikakve osnove. Nazvani su i ateistima jer su odstupili od vanjskog značenja šerijata ka njegovim skrivenim značenjima u određenim situacijama.”[4]

---

[1] *Er-Ridžal*, str. 303.

[2] *Er-Ridžal*, str. 303 i 518.

[3] *Biharul-envar*, 37/34.

[4] *El-Erbein fi imameti eimetit-tahirin*, str. 392.

U knjizi "Es-Siratu-l-mustekim ila mustehikki et-takdim" njihovoga šejha Zejnuddina el-Bejadija prenosi se da je rekao: "Većina ove sekte danas ne postoji, a njeno nestajanje je dokaz neispravnosti njihovih mišljenja. Ako kažeš: To se ne može vezati za ismailije, kažem: Pojasnit ćemo da oni izlaze iz pravovjernog milleta imajući neispravna uvjerenja. Oni su rekli: Sve što ima vanjštinu ima i svoju nutrinu (skriveno značenje - ezoterija). Također kažu da je Allah posredstvom riječi 'budi' stvorio dva svijeta ljudi i naredbe, pa su rekli da je On u svojim djelima u potrebi za posredstvom i aparatima."[1]

U "Šerhul-lum'a" od Eš-Šehidus-sani prenosi se da je rekao: "Šiije su oni koji pristaju uz imama Alijja, alejhiselama, tj. koji ga slijede i daju mu prednost u odnosu na druge imame, pa makar ne bili u saglasnosti u pogledu imameta ostalih imama poslije njega. Tako u njih spadaju imamije, džarudije od zejdija, ismailije neateisti, vakifije, fathije i drugi. Možda ima i drugih mišljenja o onima koji u njih spadaju."[2]

Također je rekao: "Ateisti iz reda ismilaija zastupaju vjerovanje o reinkarnaciji i utjelovljenju."[3]

Valorizator El-Hilli u svojoj knjizi "Šeraiul-islam" kaže: "Ekstremisti su oni koji su rekli da Alijj ima božanska svojstva, ili da ih ima bilo koji od imama. Zapravo, ko god kaže da neko od ljudi ima božanska svojstva ima status prljavih nasibija koji su neprijatelji i koji vrijeđaju nepogrješive imame, alejhimusselam, a takva je sekta i ismailija koji vrijeđaju imama Musaa b. Džafera, alejhisselam."[4]

Njihov autoritet Ebu El-Kasim el-Hui u svojoj knjizi "Misbahu el-fekaha"[5] kaže: "Muhaddis En-Nuri je pribjegao proglašavanju Ebu Hanife En-Nu'mana čistim od njegovog

---

[1] *Es-Siratul-mustekim ila mustehikki et-takdim*, 2/282.

[2] *Šerhul-Lum'a, od Eš-Šehidus-sani*, 3/182.

[3] *Šerhul-Lum'a, od Eš-Šehidus-sani*, 3/182.

[4] *Šerailul-islam*, 1/12.

[5] *Misbahul-fekaha*, 1/34.

sumnjičenja za ismailijski pravac i njegovoj potvrdi da se može kod dvanaestoimamija uzeti kao povjerljiv, pojašnjavajući neispravna ismailijska vjerovanja, kao kada kažu da je Muhammed b. Ismail živ i da nije umro i da će biti proživljen sa poslanicom i novim šerijatom kojim će poništiti Muhammedov šerijat, te da je on jedan od odlučnih poslanika (ulul-azm). Kod njih su sedmorica ulul-azm zato što je sedam nebesa i sedam zemalja, zato što se tijelo čovjeka sastoji od sedam glavnih dijelova, a i sedam je imama. Najvažniji od njih je Muhamed b. Ismail... Kao što postoje i druge izmišljotine od kojih se ogradio En-Nu'man. Zatim je on u svojoj knjizi jasno rekao da su ezoteristi nevjernici i potvrdio imamet čistih imama, kao i obaveznost pokoravanja njima, ne spominjući jasno Ismaila i njegovog sina Muhammeda.

U knjizi "Mustedreku-l-vesail" od En-Nurija et-Tubrusija[1] navodi se: "Vanjština navoda iz knjiga koje govore o pravcima govore da sve ismailije negiraju šerijat, ostavljaju propise i dozvoljavaju ono što je zabranjeno. Zato kada učenjaci pojašnjavaju njihovo stanje spominju da ismailiti imaju sedam nadimaka, a od njih je batinije (ezoteristi) u onom značenju kojeg smo prethodno spomenuli. To je jasno rekao Es'Seid Murteda er-Razi u knjizi "Tebsiretul-avam" i drugi. U tome se sa nama slaže i naš vrijedni savremenik u knjizi "Er-Revdat" u biografiji Dželala er-Rumija kada kaže: "Ismailije, iako prema svojim lažnim tvrdnjama u vanjštini, spadaju u skupinu šiita koji negiraju svaki hlafet osim hilafeta emirul-mu'minina, alejhisselam, u većini slučajeva su ateisti, heretici i otpadnici od vjere.

Njihov šejh i veliki autoritet Muhammed eš-Širazi spominje da su svi mimo ši'ija dvanaestoimamija nevjernici, pa kaže:

---

[1] 1/139.

"U pogledu podjele ostalih ši'ija koji nisu dvanaestoimamije mnogobrojni tekstovi ukazuju da su nevjernici, kao što na to ukazuju i mnogobrojne predaje u kojima se kaže da onaj ko negira jednog imama kao da je rekao da je Allah treći od trojice."[1]

Čak i svoju braću nusajrije obuhvataju tekfirom. U uvodu knjige "Firekuš-šia'h", od En-Nevbehtija i perom Muhammeda Sadika "Alul-bahril-ulum" se precizno navodi: "Pisac En-Nevbehti ima knjigu "Er-Reddu ala firekiš-šiah ma hala el-imamijje" koju spominje En-Nedžaši[2], pa uz pretpostavku da postoje neke od ovih imamijskih sekti, ne sumnjamo u njihovu neispravnost i nevjerstvo mnogih od njih kao što su nusajrije i drugi.

Kažem: Sada ti se sasvim razjasnilo, brate muslimanu, da ši'ije dvanaestoimamije sve muslimanske sekte proglašavaju nevjernicima, a nema pokreta, nema snage osim uz Allahovu pomoć.

NAVODNA VRIJEDNOST ŠIIJA DVANAESTOIMAMIJA I PRIMLJENOST NJIHOVIH DJELA KOD ALLAHA U ODNOSU NA DRUGE

Vjera ši'ija dvanaestoimamija je rasistička. Zato ću, brate muslimanu, spomenuti neke predaje da bi se uvjerio u istinitost onoga što govorim. Vidjet ćemo kako Allah, navodno ne prima od drugih dobra djela i daje njima ono što drugima ne daje, te da ih je Allah stvorio od posebne zemlje, za razliku od drugih ljudi, da su oni prvi koji će ući u Džennet i druge legende proizašle iz njihovog proglašavanja nevjernicima svih onih koji im se suprotstavljaju, pa makar svjedočili da nema drugog boga osim Allaha i da je Muhammed Allahov Poslanik.

---

[1] *Mevsuatul-fikh*, 4/269.

[2] *El-Fihrest*, str. 46.

Njihov šejh Et-Taberi[1] prenosi od Džafera b. Muhammeda, a on od svoga oca, a on od djeda da je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve alihi, rekao: "Firdevs je izvor koji je slađi od meda u saču, a blaži od kajmaka i hladniji od leda, mirisniji od mošusa. Od njega je zemlja od koje nas je Allah stvorio i od nje je stvorio naše pristalice. Ko nije od te zemlje nije od nas niti od naših pristalica, a to je čvrsti ugovor kojeg je Allah uzeo od njega u pogledu pokornosti i lojalnosti Alijju b. Ebi Talibu."

Njihov šejh El-Mufid u svojoj knjizi "El-Emali"[2] spominje da nije niko po svome rođenju čist niti je iko u vjeri islamu osim ši'ija, te da meleki poništavaju loša djela ši'ija. Od Ebu Zerra el-Gifarija prenosi se da je rekao: "Vidio sam Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve alihi, kako je stavio ruku na pleća Alijja b. Ebi Taliba i rekao: "O Alijj, ko nas voli on je Arap, a ko nas mrzi on je nearap. Naše pristalice (ši'ije) su stanovnici kuća, ugledni su i časni i po svome rođenju ispravni. Jedino smo mi i naše pristalice u vjeri islamu, a ostali ljudi su od toga čisti. Allah i njegovi meleki poništavaju loša djela naših pristalica, kao što ljudi ruše kuće."

Njihov šejh Ibn Babuje el-Kommi poznatiji kao Es-Saduk u svojoj knjizi "El-Amali"[3] prenosi hadis od Džabira, a on od Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve alihi, o vrijednosti Alijja, alejhisselam, i vrijednosti njegovih pristalica, pa kaže: "Tvoje pristalice će biti na uzvisinama od svjetlosti. Njihova lica će oko mene svijetliti. Ja ću se za njih zalagati i oni će sutra meni biti komši'ije u Džennetu."

---

[1] Ebu Džafer Muhammed b. Ebi El-Kasim Alijj b. Muhammed et-Taberi el-Amili. O njemu Et-Tusturi u knjizi *El-Mekabis* kaže: "On je veliki muhaddis i pravnik koji je imao velike moralne osobine i stjecišta znanja. Pogledaj uvod u knjigu *Bešaretu-l-Mustaha liš-šiatil-murteda* (Mustafina, sallallahu alejhi ve sellem, radosna vijest pristalicama Murteze (Alijja)), str. 5. On je jedan od rafidijskih dvanaestoimamijskih učenjaka iz šestog stoljeća. *Bešaretul-Mustaha liš-šiatil-murteda*, 6/318.

[2] Str. 169.

[3] Str. 156.

El-Medžlisi spominje da Allah ne prima ni namaz, ni post, ni hadždž, osim od ši'ija dvanaestoimamija. Od Ebu El-Džaruda se prenosi da je rekao: "Rekao je Ebu Džafer: "O Ebu El-Džarude, vi želite da klanjate i da od vas namaz bude primljen, i da postite pa da post od vas bude primljen, i da hadždž obavite i da on od vas bude primljen. Tako mi Allaha, drugi mimo vas klanjaju, a od njih nije primljeno, poste a od njih nije primljeno i obavljaju hadž, a od njih nije primljeno."[1]

El-Kulejni od Muaza b. Kesira prenosi da je rekao: "Pogledao sam na Arefat a na njemu je bilo mnogo ljudi i približih se Ebu Abdullahu i rekoh mu: "Mnogo je ljudi na Arefatu." On zakrenu svoj pogled i pogleda ih, pa reče: "Približi mi se, o Ebu Abdullah. Svi su oni morska pjena koju valovi donesu sa različitih mjesta. Tako mi Allaha, hadždž je samo od vas primljen. Tako mi Allaha neće ga Allah primiti osim od vas."

Ši'iji dvanaestoimamiji su grijesi oprošteni i propusti sakriveni bez obzira kakva djela činio. Oni će uspjeti na Sudnjem danu.

Es-Saduk od Ibn Abbasa prenosi da je rekao: "Rekao je Allahov Poslanik Alijju: "O Alijj, ti i tvoje pristalice ćete uspjeti na Sudnjem danu. O Alijj, tvojim pristalicama su oprošteni svi grijesi i propusti. O Alijj, tvoje pristalice su Allahove pristalice, tvoji pomagači su Allahovi pomagači, tvoji zaštitnici su Allahovi štićenici."[2]

Rafidije se nisu samo sa ovim zadovoljile, već kažu da će ljudi biti obračunavani i svako će se na Sudnjem danu za sebe brinuti osim ši'ija dvanaestoimamija koji će sjediti na uzvisinama od svjetlosti, jesti i piti dok ostala stvorenja budu račun podnosila.

Njihov šejh Et-Taberi prenosi da je Allahov Posalnik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: "O Alijj, s desne strane Allahovog Arša su minbere od nura i sjedaljke od nura. Kada dođe Sudnji dan ti i tvoje pristalice ćete sjediti na tim minberama, jesti i piti, a ostali ljudi će stajati radi obračuna."[3]

---

[1] *Biharu-l-envar*, 27/195.

[2] *El-Emali*, str. 23.

[3] *Bešaretu-l-Mustafa* 5/296.

Čak i najveći grješnici iz reda ši'ija dvanaestoimamija, uprkos svojim nedjelima koja su počinili na dunjaluku, neće ulaziti u vatru.

Njihov šejh Et-Tusi od Es-Sadika prenosi da je ši'ijama dvanestoimamijama rekao: "Tako mi Allaha, nijedan čovjek od vas neće ući u vatru."[1]

I ne samo to, ši'ije dvanaestoimamije će ući u Džennet bez polaganja računa.

Njihov šejh Et-Taberi od Enesa b. Malika prenosi da je Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: "U Džennet će od moga umeta ući sedamdeset hiljada bez polaganja računa." Zatim se okrenuo Alijju b. Ebi Talibu i rekao: "Tvoje pristalice, a ti si prvi od njih."[2]

OBIČNI LJUDI NEŠIIJE SU MAJMUNI I SVINJE, A RAFIDIJE SU U DŽENNETU I NIKO OD NJIH NEĆE UĆI U VATRU

U knjizi "Biharu-l-envar" od El-Medžlisija (47/79) od Alijja b. Ebi Hamze, a on od Ebu Besira prenosi se da je rekao: "Bio sam na hadždžu sa Ebu Abdullahom i kada bijasmo u tavafu rekoh mu: "Iskupio bih se za tebe, sine Allahovog Poslanika, da li će Allah oprostiti ljudima?" Reče: "O Ebu Besire, većina onih koje vidiš su majmuni i svinje." Upitah ga: "Pokaži mi ih." Reče: "Zatim je izgovorio nekoliko riječi, a potom svojom rukom prešao preko mojih očiju, a zatim sam ih vidio kao majmune i svinje, što me jako uplašilo. Potom je ponovno prešao svojom rukom preko mojih očiju, pa sam ih vidio kao što sam ih vidio prvi put. Potom mi reče: "O Ebu Muhammede, vi ćete u Džennetu uživati i pod džehennemskom vatrom ćete biti traženi, ali vas neće biti. Tako mi Allaha, neće se trojica od vas sastati u vatri. Tako mi Allaha, ni dvojica. Tako mi Allaha ni jedan."

[1] *El-Emali*, str. 302.

[2] *Bešaretul-Mustafa*, 6/314.

El-Bahrani u svojoj knjizi "El-Keškul" (1/153) od Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, prenosi da je rekao Alijju: "Došao sam da te obradujem. Znaj da mi je maločas došao Džibril i rekao: "Istiniti ti poručuje selam i kaže: "Obraduj Alijja da su njegove pokorne i nepokorne pristalice stanovnici Dženneta."

Čak je rafidijska laž došla na stepen da tvrde da su oni Allahovi miljenici i da će im se Allah na Sudnjem danu obratiti riječima: "O moji miljenici." U knjizi "Biharul-envar" od Medžlisija (43/65) kaže Ebu Džafer: "Pričao mi je moj otac od mog djeda dugu predaju koju pripisuje lažno Vjerovjesniku, sallallahu alejhi ve alihi,. U njoj se navodi da će se Allah obratiti ši'ijama riječima: "Moji miljenici, zašto se okrećete? Ja sam vam kao posrednika učinio Fatimu, kćerku Mog voljenog miljenika." Reći će: "Gospodaru, nazovi nas svojim miljenicima da bi se znala naša vrijednost u ovome danu", pa će reći: "O moji miljenici."

PRIZNANJE VELIKIH SAVREMENIH DVANAESTOIMAMIJSKIH AUTORITETA DA ĆE ŠIIJE UĆI U DŽENNET, A DA ĆE GA SUNNIJE BITI LIŠENE, ALLAHU SE UTJEČEMO OD TOGA

Brate muslimanu, sada ću ti prenijeti nekoliko fetvi njihove uleme i autoriteta u kojima se kaže da će ši'ije dvanaestoimamije ući u Džennet bez obzira kolike i kakve grijehe i nepokornosti radili, te da sunnije neće ući u Džennet, bez obzira koliko dobra i pokornosti činili, čak ni sunnijski šehidi koji su se borili na ratištima neće ući u Džennet, a Allahu se od toga utječemo. Navodni razlog za to je da je pitanje ulaska u Džennet ovisno o potvrdi vjerskoga vođstva i lojalnosti Alijju b. Ebi Talibu i dvanaestorici imama.

Počnimo sa odgovorima njihovog šejha Muhammeda Sadika er-Ruhanija, a ovi odgovori su preneseni iz intervjua koji je sa njim povela rafidijska stranica na internetu “Ya Husein”.[1]

Pitanje br. 142: Da li će sve ši’ije ući u Džennet bez kazne, bez obzira na nepokornosti koje su činili?

Odgovor: S Njegovim imenom su uzvišena sva Njegova imena. Jedna grupa grijeha je razlog ulaska u vatru, ali će Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve alihi, imami, alejhimusselam, i ulema imati pravo zalaganja (šefaata). Ovaj šefaat je dvovrsan: jedan nalaže neulazak u vatru, a drugi izlazak iz nje nakon ostanka u njoj izvjesni period. Uzimajući u obzir ove pretpostavke, ši’ije će ući u Džennet, pa makar i nakon izvjesnog vremena.

14. džumadel-ula, 1423.

Muhammed Sadik El-Husejni er-Ruhani

U sljedećem odgovoru Er-Ruhani donosi presudu da sunnije neće ući u Džennet.[2]

Pitanje br. 141: Poštovanom gospodinom Muhammed Sadi er-Ruhani, Allah ga sačuvao,. Imam pitanje na koje želim dostatan odgovor uz argumentaciju, ukoliko izrazite svoju počast:

1. Da li je status sunnija kufr?

2. Ovo je najvažnije: Da li će sunnije ući u Džennet, jer ne ispovijedaju pokornost Alijju i mrze Ehlul-bejt i one koji ih vole, a u isto vrijeme, kako će ući u vatru kada svjedoče dva šehadeta, klanjaju pet dnevnih namaza, obavljaju hadždž i poste ramazan?

[1] Elektronska adresa: www.yahosein.com/wb/showthread.php?t=2792

[2] www.Yahusein.com/wb/showthread.php?t=2791

Odgovor: S njegovim imenom su uzvišena sva Njegova imena! Za ispravnost ibadeta postavlja se uslov lojalnosti emirul-mu'mininu, alejhisselam, i bez ovoga uslova neće se realizirati ono što je za njega vezano.

14.džumadeul-ula, 1423.

Muhammed Sadik El-Husejni er-Ruhani

U sljedećem odgovoru Er-Ruhani kaže da sunnije koje su se borile na ratištima neće ući u Džennet.[1]

Pitanje br. 140: Kakva je korist svjedočenja (da je Allah bog i da je Muhammed , sallallahu alejhi ve sellem, Njegov poslanik) bez svjedočenja vilajeta vođi vjernika Alijji, alejhisselam?

Odgovor: S Njegovim imenom su uzvišena sva imena! Ako nešto nalaže ponos islama i muslimana to može biti razlog umanjivanja ili povećanja kazne. Šehid koji nije izražavao lojalnost Alijji, alejhisselam, neće ući u islam, ali neće biti kažnjen u džehennemu.

14.džumadeul-ula, 1423.

Muhammed Sadik El-Husejni er-Ruhani

Evo drugog ši'itskog dvanaestoimamijskog autoriteta koji se zove Muhammed Seid et-Tabatabai el-Hakim koji iznosi isto mišljenje koje je spomenuo njegov prethodnik u pogledu neulaska sunnija u Džennet, utječemo se Allahu od toga. Ovu fetvu prenosim sa njegove internetske stranice iz odjeljka u kojem odgovara na postavljena pitanja vezano za vjerovanje.[2]

---

[1] www.Yahusein.com/wb/showthread.php?t=2790

[2] www.alhakeem.com/- istefta/ajwebeh/amaeh/02.htm

Pitanje: Poštovani autoritetu, gospodine Seid Et-Tabatabai el-Hakim, Poslanik, sallallahu alejhi ve alihi, kaže: “O Alijj, voli te samo vjernik, a mrzi te samo licemjer.” U mnogim islamskim pokrajinama, oni koji ne poznaju imama Alijja, pa čak i oni koji ga poznaju, mrze ga zbog neznanja. To je samo zato što je on ličnost kojeg vole ši’ije i oni ga smatraju nevjernikom. Da li su oni munafici, neznalice, i da li čovjek koji obavlja dužnosti islama i odnosi se prema Ehlul-bejtu kao da su obični ljudi ili čak drugima daje prednost u odnosu na njih. Da li će takvi ljudi uđi u Džennet iako imaju dobrih djela, ili neće ući u Džennet?

Odgovor: U mnogim tekstovima se navodi da se djela ne primaju bez lojalnosti Ehlu bejtu, alejhimusselam.

Evo učitelja svih islamskih pravnika i mudžtehida iz reda ši’ija, predvodnika naučnog kvora u Nedžefu Ebu El-Kasima el-Hija koji spominje status onih koji se suprotstavljau ši’ijama iz reda sunnija i drugih islamskih skupina kada u svojoj knjizi “Misbahul-fekaha”[1] kaže, govoreći o ogovaranju, da nije dozvoljeno u pogledu vjernika i pojašnjavajući da je vjernik samo onaj koji vjeruje u dvanaest imama, a ko negira jednog od njih nije vjernik i dozvoljeno ga je ogovarati. On za ovo argumentira iz nekoliko aspekata:

Prvo: U predajama, dovama i zijaretima je potvrđeno da je dozvoljeno proklinjati suparnike, tj. sunnije i da je obaveza odricati se od njih te što više ih psovati, vrijeđati i otpuživati, tj. ogovarati ih zato što su oni novotari i skeptičari.

Zapravo, nema sumnje u njihovo nevjerstvo jer negiranje vilajeta imama, pa čak i imameta jednog od imama i uvjerenje da neko drugi zaslužuje hilafet u odnosu na njih, kao i zastupanje izmišljenih uvjerenja poput determinizma i sl. nalažu nevjerstvo i otpadništvo, a na to ukazuju nepobitne

[1] 2/11

obavijesti o nevjerstvu onoga ko niječe vilajet. Nevjerstvo zbog nevjerovanja u spomenute postavke i njima slične smatra se zabludom.

Kažem: Pogledaj brate muslimanu, kako šiitski učenjaci iz prethodnih i sadašnjih generacija jasno osuđuju Ehlis-sunnet za nevjerstvo, zabludu i neulazak u Džennet, pa čak i one koji se svrstavaju pod ši’iam smatraju nevjernicima i zabludjelima, osim ši’ija dvanaestoimamija, jer su uvjereni da su oni spašena i potpomognuta skupina.

SUFIJE U OČIMA ŠI’IJA

Također, ni status sufija kod ši’ija nije ništa bolji nego status ostalih. Šiije navode predaje koje upozoravaju na kontakt i miješanje sa sufijama, jer su oni izvor zablude za ljude, jer, također, u javnosti proklamuju brižnost, skromnost kako bi zaveli neuke i naivne i odveli ih u zabludu.

Od Hidaje el-Hura prenosi se da je Es-Sadik rekao: “Ne oblači vunenu odjeću, niti odjeću od kostrijeti, osim u bolesti.” Rekao je, alejhisselam: “Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, nije oblačio vunenu odjeću, niti odjeću od kostrijeti, osim u bolesti.”[1]

Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve alihi, kaže: “U vrijeme pred Smak svijeta bit će ljudi koji će oblačiti vunenu odjeću, ljeti i zimi, smatrajući se da su time bolji od drugih. Takve proklinju stanovnici nebesa i zemlje.”[2]

Također, prenosi se da vunena odjeća nije pokuđena, a što se tumači kao negiranje stroge zabrane, ili kao tukja, ili u toku namaskog vremena, ili zbog bolesti. Također prenosi se da je to sunnet, pa je moguće da je sunnet, a moguće je da je to derogirano, ili da je izrečeno u tukji itd.”

---

[1] El-Kafi, 6/449, Prvi tom.

[2] *Vesailuš-ši’ah*, 5/35.

POKUDA SUFIJA

U "Kurbu-l-isnad" od Alijja b. El-Husejna, a on od S'ada b. Abdullaha b. Muhammeda b. Abduldžebbara, a on od El-Askerija prenosi se da je rekao: "Upitan je Es-Sadik, alejhisselam, o statusu sufije Ebu Hašima el-Kufija, pa je rekao: "Njegovo vjerovanje je iskvareno i on je izmislio pravac koji se naziva tesavvuf i učinio ga sjemeništem za svoje pokvareno vjerovanje."[1]

Mevlana Ahmed el-Erdebili u svojoj knjizi "Hadikatuš-ši'ah" kaže: "Šejh El-Mufid Muhammed b. En-Nu'man sa lancem prenosilaca od Muhammeda b. El-Husejna b. Ebi El-Hattaba kaže: "Bio sam sa El-Hadijem Alijjom b. El-Hattabom koji je rekao: "Bio sam sa Ebu El-Hasenom el-Hadijem, alejhisselam, u Vjerovjesnikovom, sallallahu alejhi ve alihi, mesdžidu, pa mu je došla skupina prijatelja od kojih je bio Ebu Hašim el-Džaferi, koji je bio izrazito rječit i imao je velikog ugleda kod njega. Potom u mesdžid uđe skupina sufija i sjedoše u okrugli dio i počeše izgovarati 'la ilahe illallah', a alejhisselam reče:

"Ne osvrćite se na ove varalice, jer su oni šejtanovi nasljednici. Oni ruše osnove vjere, provode se da bi odmorili tijela, a noću ustaju da bi ljude pridobivali. Cijeli život gladuju da bi magarce priklali. Izgovaraju ove riječi samo da bi ljude zavarali. Smanjuju svoju hranu samo da bi umanjili žgaravicu i da bi srca obmanjenih pridobili, govoreći im o ljubavi i vodeći ih u ljubav. Njihovi virdovi su ples, pljeskanje i ritmički zikrovi. Slijede ih samo neuračunljivi i u njih vjeruju samo ludi. Ko ode da posjeti jednog od njih, ili nekoga od njih pomogne, kao da je otišao da posjeti šejtana i kao da je obožavao kipa. Ko jednog od njih pomogne, kao da je pomogao Jezida, Muaviju i Ebu Sufjana."

---

[1] Iz knjige *Kurbul-isnad hatimetil-mustedrek*, 3/285. *Hadikatuš-ši'ah*, 564. *El-Isnaašarijje*, 33; *Mekarimul-ahlak*, 482.

Jedan od njegovih prijatelja reče. "A šta ako priznaju jedno od vaših prava?" Pogleda ga ljutito i reče: "Pusti to! Priznaju naša prava, a čine nam nepokornost. Znaš li da su oni najloši'ija skupina sufija, a sve sufije se suprotstavljaju i njihov pravac je suprotan našem pravcu? Oni su kršćani ili medžusije ovoga ummeta. Oni nastoje da ugase Allahovo svjetlo svojim ustima, a Allah će upotpuniti Svoje svjetlo makar idolopoklonicima bilo krivo."[1]

Iz prethodno spomenute knjige navodi se još jedna predaja od Er-Ridaa da je rekao: "Svako ko zagovara tesavvuf čini to radi obmane, zablude ili vlastite glupavosti. Onaj ko sebe nazove tim nazivom iz tukije, nije grješan."

U drugoj verziji koju prenosi El-Mufid u kojoj se daje replika sljedbenicima El-Haladža od Ebul-Kasima Džafera b. Muhammeda Kuluje, a od od S'ada b. Abdullaha, a on od Ahmeda b. Muhammeda b. Isaa, a on od El-Husejna b. Seida prenosi se da je rekao: "Upitao sam Er-Ridaa, alejhisselam o sufijama, pa on reče. "Svako ko zagovara sufizam čini to iz obmane, zablude ili ludosti, a vjerovatno se u svakom od njih nalazi sve troje."[2]

U drugom predanju stoji dodatak u kome se kaže: "Ko sebe nazove sufijom iz tukije nije grješan, a znak po kome se prepoznaje je da se zadovolji nazivom i da ne zagovara ništa od njihovih neispravnih uvjerenja."[3]

U prethodno spomenutoj knjizi sa ispravnim lancem od Er-Ridaa, alejhisselam, navodi se: "Onaj u čijem se prisustvu spomenu sufije, a ne porekne to svojim jezikom ili srcem, nije od nas. Ko ih negira kao da se bori protiv nevjernika u doba Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve alihi."[4]

[1] *Hadikatuš-ši'ah*, 564.

[2] *El-Isnaašerijje*, 17. *HAdikatušiah*, 251, štampana 1265 h.g.

[3] *El-Isnaašerijje*, 17. *HAdikatušiah*, 251, štampana 1265 h.g.

[4] *Mustedreku-l-vesail*, 12/323.

Također se od njega sa lancem prenosilaca prenosi da je neki čovjek rekao Es-Sadiku, alejhisselam: “U ovom vremenu su se pojavili ljudi pod imenom sufije, pa šta kažeš o njima?” Es-Sadik reče: “Oni su naši neprijatelji. Ko im bude naklonjen on je od njih i sa njima će biti proživljen. Bit će ljudi koji će tvrditi da nas vole, a njima će biti naklonjeni, njih će oponašati, njihove će nazive uzimati i tumačit će njihova mišljenja. Uistinu onaj ko im bude naklonjen nije od nas i ja ga se odričem. Ko ih bude prekorio i replicirao im poput je onoga ko se bori protiv nevjernika zajedno sa Allahovim Poslanikom, sallallahu alejhi ve alihi.”[1]

Šejh El-Behai u “Keškuri” kaže: “Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve alihi,: “Neće nastupiti Sudnji čas za moj ummet sve dok se ne pojave ljudi u mome ummetu koji se nazivaju sufije, a oni nisu od mene, već su židovi moga ummeta. Brijat će glave svojim muškarcima, podizat će svoje glasove radi zikra i mislit će da su na putu časnih. Zapravo, oni su u većoj zabludi od nevjernika. Oni su stanovnici vatre. Oni uzdišu kao magarci, a govore kao što govore časni, te postupaju kao što postupaju grješnici. Oni se protive učenjacima, oni nemaju vjere, već su zadivljeni svojim djelima. Jedino što imaju od svojih djela je beskorisni zamor.”[2]

U knjizi “El-Emali” sa lancem prenosilaca koji seže do Džabira prenosi se od Ebu Džafera, alejhisselam, da je rekao: “Rekao sam mu: Neki ljudi kada se spomene nešto od Kur’ana, ili kada im se nešto iz njega prenese padnu u nesvijest, pa kada bi nekom od njih bile odsječene ruke ili noge ne bi to osjetio.” Reče: “Neka je slava Allahu, to je od šejtana, a nije im naređeno da tako čine, već treba biti blag, brižan, pustiti suzu i osjećati bojazan.”[3]

---

[1] *Mustedreku-l-vesail*, 12/323. U ovoj predaji se navodi od Ahmeda b. Muhammeda b. Nasra El-Bizantija, o on od Er-Ridaa da je rekao: “Jedan naš prijatelj je rekao es-Sadiku, alejhisselam ....”

[2] *El-Kafi*, 3/269. *El-Fusulul-muhimme*, 2/62. *Vesailu-š-šiah*, 4/31.

[3] *El-Emali*, 23/328. *El-Kafi*, 2/717. *Revdatu-l-vaizin*, 39. *Vesailu-š-šiah*, 6/213. *Miškatu-l-envar*, 114.

Šejh Muhammed El-Hurr u odgovoru na neka pitanja kaže: "Broj hadisa koji se navode o pokudi sufizma, općenito i posebice, te o njihovom proklinjanju i proglašavanju nevjernicima i neispravnosti svih njihovih posebnosti je nepobitan i iznosi više od hiljadu. U ovakvim predajama nema onih koje im se suprotstavljaju." Isto se navodi u knjizi "Isnaašerijje" (4).

Šejh Jasin b. Salahuddin el-Bahrani prenosi: "Za to je dovoljan samo jedan hadis. Neka je slava Allahu! Kako je šejtan nadvladao ljude, pa su posrnuli nakon što su bili uzor ljudima!"[1]

[1] *Kešku-l el-ihsai*, 144-146.

Zaključak

Vjerovatno si se uvjerio, brate muslimanu, poslije izlaganja ovih citata i jasnih navoda, da ši'ije dvanaestoimaije proglašavaju nevjernikom svakoga ko nije ši'ija dvanaestoimamija. Mi nismo na njih iznijeli potvoru, niti im pripisali nešto što oni ne ispovijedaju, već smo ti prenijeli ono što se nalazi duboko u njihovim knjigama, kao i navode njihovih učenjaka i njihovih priznatih autoriteta čije knjige ši'ije imamije još uvijek štampaju i pridržavaju se njihovih navoda.

Poslije ovoga... da li je moguće približiti se i usaglasiti se sa onima koji smatraju da su naša djela propala i da smo nevjernici koji će biti vječno u vatri? Allahu se utječemo od toga!

Šiije dvanaestoimamije su uspjeli obmanuti muslimane neznalice svojom tukjom (pretvaranjem) prikazujući im lijepo ponašanje, a duboko u sebi skrivajući mržnju i prezir. Nema boljeg i jasnijeg argumenta za to osim njihove crne historije koja je ispunjena mržnjom i zavjerom prema muslimanima. Njihovi učenjaci i dalje jasno zastupaju stav o nevjerstvu onih koji im se suprotstavljaju, dok u isto vrijeme pompezno proklamuju jedinstvo među islamskim pravcima. Ustinu ne znam o kojem jedinstvu oni govore, dok u isto vrijeme nose ovakva uvjerenja prema pripadnicima ove Kible?!

Ovdje nam se očituje veoma važna činjenica, a ona glasi: Neispravnost onoga što zagovaraju neke naivne neznalice kada kažu da su ši'ije u savremenom dobu tolerantne i da se razlikuju od svojih prethodnika. Samo je ispravno reći da su isti i da među njima nema razlike. Šiije dvanaestoimamije iz pređašnjih i potonjih generacija imaju zajedničko vjerovanje, a razlika između prvih i zadnjih je u procentu korištenja principa pretvaranja (tukje).

Hoćemo li, Allahovi robovi, uzeti pouku i biti oprezni prema ši'ijama dvanaestoimamijama, jer sretan je onaj kome tuđa pouka bude koristila?

Da li sam vam dostavio poruku? Allahu moj posvjedoči!

Neka su blagoslov i mir na našeg vjerovjesnika Muhammeda, njegovu porodicu i sve ashabe.

Vesselamu alejkum ve rahmetullahi ve berekatuhu!

Abdullah b. Muhammed
1.7.1424. h.g.

IZVODI IZ ŠI’ITSKIH KNJIGA

مقربة اليه و كذلك اليهود حيث قالوا عزير ابن الله
الله ، فهما قد عرفاه سبحانه بأنه رب ذو ولد فقد عر
بالجسم والصورة والتخطيط ؛ وذلك لما عرفت في أو
معرفته وخاضوا بحار وحدانيته ،وكانت مضايق وعرة و
عرف الله سبحانه ، ومن كان دليله أعمى مثله خاض معه
الا بعداً ، فالاشاعرة ومتابعوهم أسوء حالا في باب معر
وذلك ان من قال بالولد او الشريك لم يقل انه تعالى
محكماته؛ فمعرفتهم له سبحانه على هذا الوجه الباط
خلودهم في النار مع إخوانهم من الكفار ،وأفادتهم ال
في الدنيا؛ فقد تباينا وانفصلنا عنهم في باب الربوبية ؛
من كان شركاؤه في القدم ثمانية
ووجه آخر لهذا لاأعلم الا انی رأيته في بعض الأخبار ،وحاصله انا لم نجتمع
معهم على إله ولا على نبي ولا على امام ،وذلك انهم يقولوا ان ربهم هو الذي كان محمد صلى الله عليه وآله
نبيه وخليفته بعده ابوبكر ،ونحن لانقول بهذا الرب ولابذلك النبي بل نقول ان الرب
الذي خليفة نبيه ابوبكر ليس ربنا ولاذلك النبي نبينا ووجه آخر لكنه جواب عن

Knjiga “El-Envaru-n-Nu’manijje”

Drugo pojašnjenje za ovo: O ovome ne znam, osim što sam vidio u nekim predajama, a rezime bi glasio: Mi sa njima (sunnijama) nemamo zajedničkog boga, ni vjerovjesnika, ni imama, jer oni govore da je njihov gospodar Onaj kome je Muhammed bio poslanik, a njegov halifa Ebu Bekr. Mi ne zagovaramo ovoga Boga, niti tog vjerovjesnika, već kažemo da Bog čijem je vjerovjesniku Ebu Bekr halifa nije naš bog, niti je taj vjerovjesnik naš vjerovjesnik ...

إلاّ معمورة ، قال : فأين شيعتك ؟ فقرأ أبوالحسن عليه السلام « لم يكن الذين كفروا
من أهل الكتاب والمشركين منفكّين حتّى تأتيهم البيّنة » (١) قال : فقال له :
فنحن كفّار ؟ قال: لا ، ولكن كما قال الله : « الّذين بدّلوا نعمت الله كفراً و أحلّوا
قومهم دار البوار » (٢) فغضب عند ذلك و غلظ عليه (٣) .

٢٣ـ ختص : عمرو بن ثابت قال : سألت أبا جعفر عليه السلام عن قول الله :
« و من الناس من يتّخذ من دون الله أنداداً يحبّونهم كحبّ الله » (٤) قال: فقال :
هم والله أولياء فلان و فلان و فلان اتّخذوهم أئمّة دون الامام الّذي جعله الله للناس
إماماً فذلك قول الله : « و لو يرى الّذين ظلموا إذ يرون العذاب أنّ القوّة لله
جميعاً و أنّ الله شديد العذاب ۞ إذ تبرّأ الّذين اتّبعوا من الّذين اتّبعوا و رأوا
العذاب و تقطّعت بهم الأسباب ۞ و قال الّذين اتّبعوا لو أنّ لنا كرّة فنتبرّأ منهم
كما تبرّؤا منّا كذلك يريهم الله أعمالهم حسرات عليهم و ما هم بخارجين من
النار » (٥) ثمّ قال أبوجعفر عليه السلام : هم والله يا جابر أئمّة الظلمة وأشياعهم (٦) .

٢٤ـ ختص : قال الصادق عليه السلام : إنّ الله تبارك و تعالى جعلنا حججه على
خلقه ، و اُمناءه على علمه ، فمن جحدنا كان بمنزلة إبليس في تعنّته على الله ، حين
أمره بالسجود لآدم ، و من عرفنا واتّبعنا كان بمنزلة الملائكة الّذين أمرهم الله
بالسجود لآدم فأطاعوه (٧) .

٢٥ ـ تقريب المعارف لأبي الصلاح الحلبيّ : عن أبي عليّ الخراساني
عن مولى لعليّ بن الحسين عليهما السلام قال : كنت معه عليه السّلام في بعض خلواته
فقلت : إنّ لي عليك حقّاً ألا تخبرني عن هذين الرجلين : عن أبي بكر و عمر ؟

Također, u istoj knjizi “El-Envaru-n-Nu’manijje” kaže se: “Amr b. Sabit rekao je: “Upitao sam Džafera, alejhisselam, o riječima Uzvišenog: *I ima ljudi koji mimo Allaha uzimaju takmace i vole ih kao što se Allah voli.* Reče: “Oni nisu evlije, taj, taj i taj, već su ih uzimali za vođe mimo imama (Alijja) kojeg je Allah učinio svim ljudima imamom,a to se navodi u riječima Uzvišenog: *I da je vidjeti nepravednima kada ugledaju kaznu da sav ponos pripada Allahu i da Allah žestoko kažnjava. I kada se odrekoše od onih koje su slijedili i kada vidješe patnju, među njima se veze pokidaše. Rekoše oni koji su slijedili: “Kada bi imali ponovo priliku da ih se odreknemo kao što su se oni odrekli nas.”* Tako će im Allah njihova djela kao propast za njih prikazati i oni neće nikada izaći iz vatre.” Potom je Ebu Džafer, alejhisselam, rekao: “To su, tako mi Allaha, nepravedni imami i njihovi sljedbenici.”

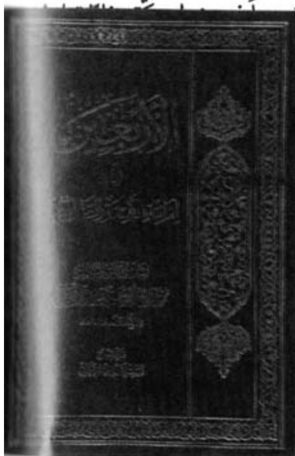
U knjizi “Takribu-l-me’arif” od Ebu Es-Salaha el-Halebija, a on od Ebu Alijja el-Horosanija prenosi se od sluge Alijja b. El-Husejna, alejhisselam, da je rekao: “Bio sam sa aljehisselamom kada je jedanput bio osamljen i upitah ga: “Ja kod tebe imam jedno pravo. Hoćeš li me obavijestiti o ovoj dvojici, Ebu Bekru i Omeru?” Reče: “Njih dvojica su nevjernici i nevjernik je onaj ko ih voli.”

Od Ebu Hamze es-Semalija prenosi se da je Alijj b. El-Husejn, alejhisselam, upitan o njima dvojici, pa je rekao: “Oni su nevjernici i nevjernik je onaj ko im se pripisuje.”

Trojicu Allah neće pogledati na Sudnjem danu, niti će ih očistiti i njima pripada bolna patnja: Onaj ko tvrdi da je imam, a nije imam, ko negira imamet imama koji je poslan od Allaha, te onaj ko tvrdi da oni u islamu imaju ikakvo učešće...”

أرسل عبد الرحمٰن الى عثمان يعاتبه وقال لرسوله : قل له : لقد ولّيتك من أمر الناس
وانّ لي لأُمور ما هي لك ، شهدت بدراً وما شهدتها ، وشهدت بيعة الرضوان وما
شهدتها ، ففرت يوم أُحد وصبرت ، فقال عثمان لرسوله : قل له : أمّا يوم بدر فانّ
رسول الله ﷺ ردّني الى ابنته لما بها من المرض ، وقد كنت خرجت للذي خرجت
له ، ولقيته عند منصرفي ، فبشّرني بأجر مثل أُجوركم ، وأعطاني سهماً مثل سهامكم.

وأمّا بيعة الرضوان ، فانّه ﷺ بعثني أستأذن
انّي قتلت بايع المسلمين على الموت لما سمعه عنّي ،
وصفّق باحدى يديه على الأُخرى ، وقال : يس
أفضل أم يد رسول الله ﷺ .
وأمّا صبرك يوم أُحد وفراري ، فلقد كان ذ
كتابه ، فعيّرتني بذنب غفره الله لي ، ونسيت من
يغفر (١).
أقول : غيبة عثمان عن بدر وعن بيعة الرضوا
وأمّا ادّعاه في الاعتذار فلا بيّنة عليه ولا شاهد .

الدليل الأربعون

[ما ورد في مثالب أعداء أهل البيت عليهم السلام]

ممّا يدلّ على امامة أئمّتنا الاثني عشر ، أنّ عائشة كافرة مستحقّة للنار ، وهو
مستلزم لحقّيّة مذهبنا وحقّيّة أئمّتنا الاثني عشر ؛ لأنّ كلّ من قال بخلافة الثلاثة
اعتقد ايمانها وتعظيمها وتكريمها ، وكلّ من قال بامامة الاثني عشر قال باستحقاقها

Knjiga "El-Erbe'in"

Poglavlje o negativnim osobinama neprijatelja Ehlu-l-bejta

Od dokaza za imamet naših dvanaest imama je da je i **Aiša nevjernica** koja zaslužuje vatru. To nalaže prvenstvo našega mezheba i naših dvanaest imama. Svako ko kaže da imamet pripada trojici, vjeruje u iman Aiše, veliča je i izražava joj počast, a svako ko zagovara imamet dvanaest imama, kaže da ona zaslužuje vatru Džehennema.

كافرا كالنواصب والخوارج(٩٨).

وممّا عدّ من ضروريّات دين الإماميّة، استحلال المتعة وحجّ
التمتّع، والبراءة من الثلاثة(٩٩) [ومعاوية ويزيد بن معاوية وكلّ
من](١٠٠) حارب أمير المؤمنين - صلوات الله عليه - أو غيره من
الأئمّة(١٠١)، ومن جميع قتلة الحسين -
«حيّ على خير العمل» في الأذان](١٠٣).

ثمّ لا بدّ أن تعتقد في النبيّ -
- صلوات الله عليهم - أنّهم معصومون

(٩٨) روى المفيد - قدّس سرّه - مسنداً، عن أبي
جحد إماماً من الله وبرئ منه ومن دينه، فه
من الله، ودينه دين الله. ومن برى من دين
إلّا أن يرجع ويتوب إلى الله ممّا قال. (البحا
أنظر: البحار ٧٢/١٣١ - ١٥٦.

(٩٩) ش، ق، ح، م، د: «أبي بكر وعمر وعثمان» بدل «الثلاثة». ن: «ممّن ظلم» بدل «الثلاثة».

Knjiga “El-Akaid” od El-Medžlisija

“U nužne činjenice vjere imamija ubraja se i smatranje braka mut’e dozvoljenim, kao hadždža temettua, kao i odricanje od trojice: Muavije, Jezida b. Muavije i svih koji se bore protiv vođe vjernika.”

U fusnoti: Ebu Bekr, Omer i Osman su trojica.

Knjiga "Hakku-l-jekin"

١٨٩ فيمن يخلد في الجنة ومن يخلد في النار

عليا فقد حاربني ومن حاربني فقد حارب الله عز وجل وقوله ﷺ لعلي وفاطمة والحسن والحسين (ع) انا حرب لمن حاربهم وسلم لمن سالمهم واعتقادنا في البراءة انها من الاوثان الاربعة وا لاناث الاربع ومن جميع أشياعهم واتباعهم وانهم شر خلق الله ولا يتم الاقرار بالله وبرسوله والأئمة الا بالبراءة من اعدائهم

وقال الشيخ المفيد (ره) في كتاب المسائل اتفقت الامامية على ان من انكر امامة احد من الأئمة وجحد ما اوجبه الله تعالى له من فرض الطاعة فهو كافر ضال مستحق الخلود في النار وقال في موضع آخر اتفقت الامامية على ان اصحاب البدع كلهم كفار وان على الامام ان يستتيبهم عند التمكن بعد الدعوة لهم واقامة البينات عليهم فإن تابوا من بدعهم وصاروا الى الصواب والا قتلهم لردتهم عن الايمان وان مات احدهم على ذلك فهو من اهل النار واجمعت المعتزلة على خلاف ذلك وزعموا ان كثيرا من اهل البدع فساق وليسوا بالكفار وان فيهم من لا يفسق ببدعته ولا يخرج بها عن الاسلام كالمرجئة من اصحاب ابن شبيب والتبرية من الزيدية الموافقة لهم في الاصول وان خالفوهم في صفات الامام

وقال الشيخ الطوسي (ره) في تلخيص الشافي عندنا ان من حارب امير المؤمنين فهو كافر والدليل على ذلك اجماع الفرقة المحقة الامامية على ذلك واجماعهم حجة وايضا فنحن نعلم ان من حاربه كان منكرا لامامته ودافعا لها ودفع الامامة كفر كما ان دفع النبوة كفر لأن الجهل بهما على حد واحد ثم استدل رحمه الله باخبار كثيرة على ذلك

وقال المحقق الطوسي (ره) في قواعد العقائد اصول الايمان عند الشيعة ثلاثة التصديق بوحدانية الله تعالى في ذاته والعدل في افعاله والتصديق بنبوة الأنبياء والتصديق بامامة الأئمة المعصومين من بعد الأنبياء

وقال اهل السنة الايمان هو التصديق بالله تعالى وبكون النبي
التي تعلم يقينا انه ﷺ حكم بها دون ما فيه اختلاف واشتباه
يقابل العمل الصالح وينقسم إلى كبائر وصغائر ويستحق المؤمن بال
الكافر الخلود في العقاب

وقال الشهيد الثاني في رسالة حقائق الايمان عند تحقيق
الثاني في جواب الزام يرد على القائلين من الامامية بعموم الاسلا

Uvjereni smo da se treba odricati od četiri kipa i od četiri žene i od svih njihovih pristalica i sljedbenika. Oni su najgora Allahova stvorenja. Priznanje Allaha i Njegovog Poslanika i imama će biti potpuno samo sa odricanjem od njihovih neprijatelja.

Šejh El-Mufid u knjizi "El-Mesail" kaže: "Imamije su se usaglasile da onaj ko negira imamet jednog od imama i zaniječe ono što mu je Allah dao kao obavezu u vidu obavezne pokornosti, zalutali je nevjernik i večno zaslužuje boravak u vatri."

Na drugom mjestu kaže: "Imamije su se usaglasile da su svi novotari nevjernici i da vođa od njih treba zatražiti pokajanje kada ih se dokopa nakon poziva i uspostavljanja dokaza, kada se trebaju pokajati od svojih novotarija i prihvatiti ispravno, a u suprotnom će ih pobiti zbog njihovog odmetništva od imana. Ako neko od njih umre na tom uvjerenju, bit će stanovnik vatre."

Valorizator Et-Tusi u knjizi "Kavaisu-l-akaid", kaže: "Osnove vjere kod ši'ija su tri: Vjerovanje u Allahovu jednoću po svojoj biti i pravednost u njegovim postupcima, potvrda vjerovjesništva vjerovjesnika i potvrda imameta nepogrješivih imama poslije vjerovjesnika."

Knjiga “Misbahu-l-fekahe”

Prvo: U predajama, dovama i zijaretima je potvrđeno da je dozvoljeno proklinjati suparnike, tj. sunnije i da je obaveza odricati se od njih te što više ih psovati, vrijeđati i optuživati, tj. ogovarati ih zato što su oni novotari i skeptičari.

Zapravo, nema sumnje u njihovo nevjerstvo jer negiranje vilajeta imama, pa čak i imameta jednog od imama i uvjerenje da neko drugi zaslužuje hilafet u odnosu na njih, kao i zastupanje izmišljenih uvjerenja poput determicionizma i sl. nalažu nevjerstvo i otpadništvo, a na to ukazuju nepobitne obavijesti o nevjerstvu onoga ko niječe vilajet. Nevjerstvo zbog nevjerovanja u spomenute postavke i njima slične smatra se zabludom.

حرمة الغيبة مشروطة بالايمان

قوله : (ثم إن ظاهر الأخبار اختصاص حرمة الغيبة بالمؤمن) . أقول : المراد من المؤمن هنا من آمن بالله وبرسوله وبالمعاد وبالأئمة الاثني عشر (ع) : أولهم علي بن أبي طالب (ع) ، وآخرهم القائم الحجة المنتظر عجل الله فرجه ، وجعلنا من أعوانه وأنصاره ومن أنكر واحداً منهم جازت غيبته لوجوه :

الوجه الأول : أنه ثبت في الروايات(٢) والأدعية والزيارات جواز لعن المخالفين ، ووجوب البراءة منهم ، وإكثار السب عليهم ، واتهامهم ، والوقيعة فيهم : أي غيبتهم لأنهم من أهل البِدَع والريب(٣) .

بل لا شبهة في كفرهم ، لأن إنكار الولاية والأئمة حتى الواحد منهم ، والاعتقاد بخلافة غيرهم ، وبالعقائد الخرافية ، كالجبر ونحوه يوجب الكفر والزندقة ، وتدل عليه الأخبار(٤) المتواترة الظاهرة في كفر منكر الولاية ، وكفر المعتقد بالعقائد المذكورة ، وما يشبهها من الضلالات .

ويدل عليه أيضاً قوله (ع) في الزيارة الجامعة : (ومن جحدكم كافر) . وقوله (ع) فيها أيضاً : (ومن وحده قبل عنكم

(١) راجع الوسائل (ج ٢ ، ص ٥٩٧ ، باب ١) تحريم

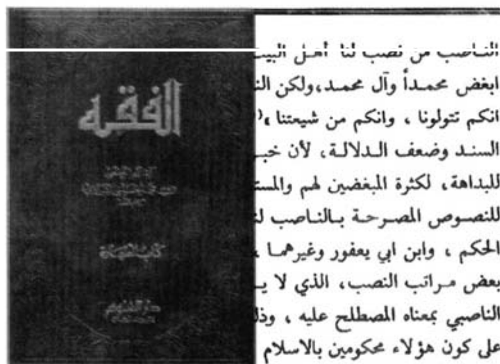
(٢) راجع الوافي (ج ١ ، ص ٥٦) باب البدع والرأي ص ٣٨) باب البدع . والوسائل (ج ٢ ، ص ٥١٠ البدع من الأمر بالمعروف .

(٣) مورد البحث هنا عنوان المخالفين . ومن الواضح يرتبط بالأشخاص على ما ذكره الغزالي في إحيا لعن الروافض كتجويزه لعن اليهود والنصارى وال الأعم .

(٤) راجع الوسائل (ج ٣ ، ص ٤٥٧ ، باب ٦) جملة المرتد .

للشيرازي .... المخالفون .... ج ٤

....

الناصب من نصب لنا أهل البيت
ابغض محمداً وآل محمد،ولكن الن
انكم تتولونا ، وانكم من شيعتنا »(
السند وضعف الدلالة، لأن خب
للبداهة، لكثرة المبغضين لهم والمست
للنصوص المصرحة بالناصب لـ
الحكم ، وابن ابي يعفور وغيرهما
بعض مراتب النصب، الذي لا يـ
الناصبي بمعناه المصطلح عليه ، وذ
على كون هؤلاء محكومين بالاسلام
منه بهذا القدر، هذا كله في المخالف .

واما سائر اقسام الشيعة غير الاثني عشرية، فقد دلت نصوص كثيرة على كفرهم ككثير من الأخبار المتقدمة ، الدالة على "إن من جحد اماماً كان كمن قال: ان الله ثالث ثلاثة"، ونحوه رواية الكشي بسنده عن ابن ابي عمير عمن حدّثه قال: سألت محمد بن علي الرضا (عليه السلام) عن هذه الآية ﴿وجوه يومئذ خاشعة عاملة ناصبة﴾(٢). قال: « نزلت في النصاب والزيدية والواقفية من

(١) الوسائل ج ١٩ ص ١٠٠ الباب ٦٨ من ابواب القصاص ح ٣.
(٢) سورة الغاشية آية ٢ ـ ٣ .

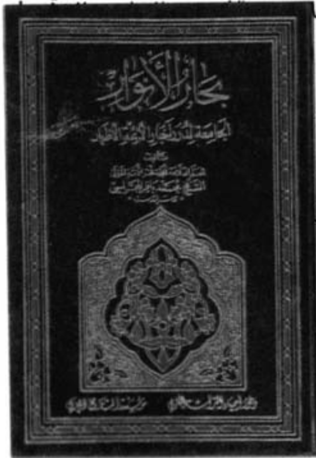
Knjiga "Mevsuatu-l-Fikh"

"U pogledu podjele ostalih ši'ija koji nisu dvanaestoimamije mnogobrojni tekstovi ukazuju da su nevjernici, kao što na to ukazuju i mnogobrojne predaje u kojima se kaže da onaj ko negira jednog imama kao da je rekao da je Allah treći od trojice."

Od Ibn Ebi Umejra, a on od onih koji su mu prenijeli predaju prenosi: "Upitao sam Muhammeda b. Alijja er-Ridaa, alejhisselam, o ovom ajetu: *Kada će se neka lica potištena, premorena, napaćena, u vatri užarenoj pržiti.* (El-Gašije, 2.-3.). Reče: "Ovaj ajet je objavljen o nasibijama, zejdijama i onima koji su neopredijeljeni u pogledu nasibija."

أقول : لا اعتماد على نقل هذا الضالّ المبتدع في دينه ، و على تقدير صحّته لعلّه
...ممّن علم أنّه بعد خروجه سيذكره عنده ، و أمّا الدلائل على وجوب التقيّة
...ذكرها في محلّها ؛ ثمّ روى الكشّي أيضاً عن حمدويه ، عن ابن يزيد ، عن محمّد بن عمر ،
عن ابن عذافر ، عن عمر بن يزيد قال : سألت أبا عبدالله عليه السلام عن الصدقة على الناصب
و على الزيديّة فقال : لا تصدّق عليهم بشيء ، و لا تسقهم من الماء إن استطعت ؛ و قال
لي : الزيديّة هم النصّاب . وروى عن محمّد بن الحسن ، عن أبي علي الفارسي قال : حكى
منصور عن الصادق علي بن محمّد بن الرضا عليه السلام أنّ الزيديّة والواقفة والنصّاب بمنزلة
عنده سواء . و عن محمّد بن الحسن ، عن أبي علي ، عن يعقوب بن يزيد ، عن ابن أبي عمير ،
عمّن حدّثه قال : سألت محمّد بن علي الرضا عليهما السلام عن هذه الآية « وجوه يومئذ خاشعة
عاملة ناصبة (٣)» قال : نزلت في النصّاب والزيديّة ؛ والواقفة من النصّاب (٤).

أقول : كتب أخبارنا مشحونة بالأخبار الدالّة على كفر الزيديّة و أمثالهم من
الفطحيّة والواقفة و غيرهم من الفرق المضلّة المبتدعة ، و سيأتي الردّ عليهم في أبواب
أحوال الأئمّة عليهم السلام وما ذكرناه في تضاعيف كتا...
...عدد الأئمّة و عصمتهم و سائر صفاتهم كافية في ...
الضعيفة ، والله يهدي من يشاء إلى صراط مستقيم

(١) ارخى ستره : أسدله و أرسله .
(٢) رجال الكشي : ١٥٤ و ١٥٥ .
(٣) سورة الغاشية : ٢ و ٣ .
(٤) رجال الكشي : ١٤٩ .

Knjiga “Biharu-l-Envar”:

“Naše knjige u kojima se prenose predaje su ispunjene obavijestima koje ukazuju da su zejdije nevjernici, a i njima slični fathije i vakife.”

ج٢ كتاب الايمان والكفر -٤١٠-

٤ـ عدةٌ من أصحابنا ، عن أحمد بن محمد بن خالد ، عن عثمان بن عيسى ، عن
سماعة ، عن أبي بصير ، عن أحدهما عليهما السلام قال : إنَّ أهل مكّة ليكفرون بالله جهرة
وإنَّ أهل المدينة أخبث من أهل مكّة ، أخبث منهم سبعين ضعفاً .

٥ـ محمد بن يحيى ، عن أحمد بن محمد بن عيسى ، عن الحسين بن سعيد ، عن فضالة
ابن أيوب ، عن سيف بن عميرة ، عن أبي بكر الحضرمي قال : قلت لأبي عبدالله عليه السلام :
أهل الشام شرٌّ أم [أهل] الروم فقال : إنَّ الرُّوم كفروا ولم يعادونا وإنَّ أهل الشام
كفروا وعادونا .

٦ـ عنه ، عن محمد بن الحسين ، عن النضر بن شعيب ، عن أبان بن عثمان ، عن
الفضيل بن يسار ، عن أبي عبدالله عليه السلام قال : لاتجالسوهم - يعني المرجئة - لعنهم الله
ولعن [الله] مللهم المشركة الّذين لايعبدون الله على شيء من الأشياء .

﴿ باب ﴾
☼(المؤلفة قلوبهم)☼ (١)

١ـ محمد بن يحيى ، عن أحمد بن محمد ، عن علي بن الحكم ، عن موسى بن بكر
وعلي بن إبراهيم ، عن محمد بن عيسى ، عن يونس

← وهو الكفر بالله العظيم و النصارى لم يكونوا يفعلون
المخالفين غير المستضعفين مطلقاً شر من سائر الكفار
أهل تلك البلدان باعتبار اختلاف رسوخهم في مذهبهم
الازمنة كانوا نواصب منحرفين عن أهل البيت عليهم
اختلافهم في الشقاوة باعتبار اختلافهم في شدة النصب
وكفر أهل مكة جهرة هو اظهارهم عداوة أهل البيت علي
إلى الان ، يعدون يوم عاشوراء عيداً لهم بل من أعظم أ
اسوا ذلك لهم
(١) « المؤلفة قلوبهم » المشهور بين الاصحاب أن
ـ رحمه الله ـ : المؤلفة قسمان ، مسلمون و مشركون

Knjiga "El-Kafi"

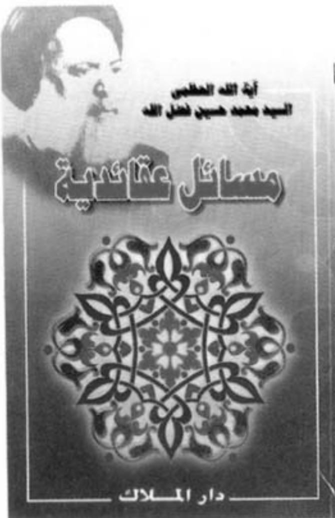
U istom izvoru od Ebu Besira, a on od jednog od dvojice, alejhimusselam, prenosi se da je rekao: "Stanovnici Mekke javno ne vjeruju u Allaha, a stanovnici Medine su poganiji od stanovnika Mekke za sedamdeset puta."

El-Kulejni od Ebu Bekra el-Hadremija, kaže: "Upitao sam Ebu Abdullaha: "Ko je gori, stanovnici Šama ili Bizantinci?" Reče: "Bizantinci su nevjernici koji nisu protiv nas poveli borbu, a stanovnic Šama su nevjernici koji su protiv nas poveli borbu."

مذهب أهل البيت عليهم السلام :

س : هل يجوز التعبد في فروع الدين بالمذاهب السنية الأربعة وكذلك بقية المذاهب غير الشيعية ؟

ج : لا يجوز التعبد بأي مذهب إسلامي غير مذهب أهل البيت عليهم السلام لأنه المذهب الذي قامت عليه الحجة القاطعة والله الموفق وهو حسبنا ونعم الوكيل .

تولي غير الموالي :

س : ما معنى حديث الرسول صلى الله عا
ولى غير مواليه فقد كفر بما أنزل الله))(1).
مواليه فعليه لعنة الله))(2)؟

ج : هذا يعني الشخص الذي ينكر مواليه و
وأوصياء وما إلى ذلك، فالمقصود بمواليه مـ

(1) الفقيه : ج ٤ . ب ٢ . ح ٥٧٦٢ . ص ٣٧٤ .
(2) بحار الأنوار : ج ٢٢ . ب ١ . ح ٣٥ . ص ٤٨٩ .

١١٠

Knjiga "Mesail akaidijje"

Pitanje: Da li je dozvoljeno činiti ibadete u drugorazrednim pitanjima vjere u skladu sa četiri sunnijska mezheba ili drugim ši'ijskim mezhebima?

Odgovor: Nije dozvoljeno primjenjivati bilo koji islamski mezheb u ibadetima osim mezheba Ehlu Bejta, alejhimusselam, za koje postoje kategorički dokaz ispravnosti, a Allah upućuje, i On nam je dovoljan i divan li je on Zaštitnik.

SADRŽAJ